Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 24. septembra 2019*

„Državne pomoči – Kemična industrija – Sklep, s katerim je bila pomoč razglašena za nezdružljivo z notranjim trgom – Pojem državne pomoči – Državna sredstva – Prednost – Vračilo pomoči – Gospodarska kontinuiteta – Načelo dobrega upravljanja – Obveznost obrazložitve“

V zadevi T-121/15,

Fortischem a.s. s sedežem v Novákyju (Slovaška), ki jo zastopajo C. Arhold, P. Hodál in M. Staroň, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata L. Armati in G. Conte, agenta,

tožena stranka,

ob sodelovanju

AlzChem AG s sedežem v Trostbergu (Nemčija), ki so jo sprva zastopali P. Alexiadis, solicitor, A. Borsos in I. Georgiopoulos, odvetnika, nato P. Alexiadis, A. Borsos in V. Dolka, odvetniki,

intervenientka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti členov 1 in od 3 do 5 Sklepa Komisije (EU) 2015/1826 z dne 15. oktobra 2014 o državni pomoči SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP), ki jo je Slovaška izvedla za podjetje NCHZ (UL 2015, L 269, str. 71),

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi G. Berardis, predsednik, S. Papasavvas, sodnik, in O. Spineanu-Matei (poročevalka), sodnica,

sodni tajnik: P. Cullen, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 10. aprila 2019

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

I. Dejansko stanje

1 Družba Nováck chemické závody, a.s. v konkurze (v nadaljevanju: NCHZ) je bila proizvajalka kemikalij v lasti zasebnega kapitala, ki je imela tri oddelke. Ta družba je upravljala kemično tovarno v regiji Trenčín (Slovaška). Njena osrednja dejavnost je bila proizvodnja kalcijevega karbida in tehničnih plinov, polivinilklorida in njegovih stranskih proizvodov ter v vse večjem obsegu težkih in finih kemikalij z nizko tonažo.

2 Družba NCHZ, ki je bila tedaj v lasti družbe Disor Holdings Ltd ter je razglasila nezmožnost nadaljevanja svojih dejavnosti in prijavila stečaj, je bila od 8. oktobra 2009 v stečajnem postopku.

3 Slovaška republika je 5. novembra 2009 sprejela zákon č. 493/2009 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa strategických spoločností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zakon št. 493/2009 o nekaterih ukrepih v zvezi s strateško pomembnimi družbami in o spremembi nekaterih zakonov, v nadaljevanju: zakon o strateških družbah). Ta zakon, ki je začel veljati 1. decembra 2009, je državi dal predkupno pravico za nakup strateških družb, ki so predmet stečajnega postopka, in zahteval prisotnost stečajnega upravitelja, da bi se zagotovilo nadaljnje poslovanje strateške družbe med tem postopkom. Slovaški organi so 2. decembra 2009 družbo NCHZ na podlagi navedenega zakona razglasili za „strateško družbo“ in ta status je imela do prenehanja veljavnosti tega zakona, torej do 31. decembra 2010 (v nadaljevanju: prvo stečajno obdobje). Družba NCHZ je bila edina družba, za katero se je uporabil navedeni zakon, ki je stečajnemu upravitelju nalagal, naj nadaljuje dejavnost družbe in prepreči neupravičena kolektivna odpuščanja.

4 Dne 28. decembra 2009 je bil ustanovljen „pristojni odbor“ v smislu člena 82 zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zakon št. 7/2005 o stečaju in prestrukturiranju ter spremembi nekaterih zakonov; v nadaljevanju: zakon o stečaju) (v nadaljevanju: pristojni odbor). Navedeni odbor so v skladu z navedenim zakonom sestavljali odbor upnikov, ki je zastopal nezavarovane upnike, ki so imeli na datum začetka stečajnega postopka nezavarovane terjatve do družbe v stečaju in so svoje terjatve prijavili kot „predstečajne terjatve“ (v nadaljevanju: odbor upnikov), zavarovani upniki, to je upniki, katerih terjatve so bile zavarovane z nekaterimi zavarovanji, in Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu, Slovaška).

5 Prvega stečajnega upravitelja je 29. decembra 2009 zaradi osebnih razlogov nadomestil novi stečajni upravitelj (v nadaljevanju: stečajni upravitelj).

6 Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu) je 17. junija 2010 stečajnemu upravitelju odredilo, naj družbo NCHZ proda kot delujoče podjetje v skladu s fazami postopka, ki jih je pripravilo. Po objavi razpisa 12. avgusta 2010 (v nadaljevanju: razpis iz leta 2010) je pristojni odbor 24. novembra 2010 zavrnil edino predloženo ponudbo. Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu) je 3. decembra 2010 stečajnemu upravitelju odredilo, naj pripravi podrobno analizo gospodarskega položaja družbe NCHZ. Stečajni upravitelj je moral glede na rezultate te analize bodisi sprejeti bodisi zavrniti edino predloženo ponudbo. Analiza je bila pripravljena 8. decembra 2010 in stečajni upravitelj je napovedal, da bo ponudba zavrnjena.

7 Za družbo NCHZ se je po 31. decembru 2010 začel uporabljati zakon o stečaju (v nadaljevanju: drugo stečajno obdobje). Stečajni upravitelj je na skupnem sestanku 26. januarja 2011 med upniki, povezanimi v odbor upnikov, in zavarovanimi upniki te obvestil, da so operativni stroški, nastali z dejavnostjo družbe NCHZ, višji od poslovnih prihodkov. Poleg tega je upnikom predložil svojo ekonomsko analizo z dne 23. decembra 2010, ki je bila dopolnjena s predstavitvijo vodstva. Zgoraj navedeni upniki so se

odločili za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ (v nadaljevanju: odločitev z dne 26. januarja 2011). Ker je bila ta odločitev potrjena z odločbo Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu) z dne 17. februarja 2011, je stečajni upravitelj nadaljeval to poslovanje.

8 Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu) je 7. junija 2011 izdalo izvršljiv sklep, s katerim je od stečajnega upravitelja zahtevalo, naj družbo NCHZ proda po razpisnem postopku, ki ga je organiziralo navedeno sodišče (v nadaljevanju: razpisni postopek iz leta 2011). Po objavi razpisa 12. julija 2011 (v nadaljevanju: razpis iz leta 2011) sta bili 29. novembra 2011 predloženi dve ponudbi.

9 Evropska komisija je 13. oktobra 2011 prejela pritožbo družbe AlzChem AG v zvezi z nezakonito pomočjo, ki naj bi jo Slovaška republika odobrila družbi NCHZ. Družba AlzChem ima sedež v Nemčiji, kjer je dejavna na več trgih finih kemikalij v številnih državah članicah Evropske unije, med njimi Slovaški republiki. Ta pritožba je bila dopolnjena 14. junija 2012.

10 Komisija je 17. oktobra 2011 prejeto pritožbo posredovala slovaškim organom skupaj z zahtevo za pojasnila. 22. marca in 21. junija 2012 jim je poslala novi zahtevi za pojasnila. Slovaški organi so odgovorili na vse te zahteve.

11 Stečajni upravitelj je 7. decembra 2011 Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu) obvestil o rezultatih razpisnega postopka iz leta 2011 in glasovanja upnikov v pristojnem odboru. Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu) je 14. decembra 2011 od stečajnega upravitelja zahtevalo, naj oceni dodatno ponudbo. Stečajni upravitelj je 15. decembra 2011 pripravil analizo, v skladu s katero ta ponudba ni ustrezala najbolje interesom upnikov, ker se je nanašala le na del sredstev družbe NCHZ. Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu) je 29. decembra 2011 izdalo izvršljiv sklep, s katerim je od stečajnega upravitelja zahtevalo, naj za izbranega ponudnika razglasi družbo Via Chem Slovakia a.s. Po sklenitvi prevzemne pogodbe med to družbo in družbo NCHZ 16. januarja 2012 je Protimonopolný úrad SR (slovaški urad za varstvo konkurence) 19. julija 2012 odobril prodajo, ki je bila končana 31. julija 2012.

12 Družba Via Chem Slovakia je 1. avgusta 2012 kemični oddelek družbe NCHZ, razen nepremičnin (stavb in zemljišč), prodala tožeči stranki, to je družbi Fortischem a.s., ki opravlja dejavnost v sektorju proizvodnje kemikalij. Tožeča stranka je v lasti družbe Energochemica SE in je bila, kot je na obravnavi odgovorila na vprašanje Splošnega sodišča, ustanovljena maja 2012. Nepremičnine, potrebne za kemično proizvodnjo, so bile tožeči stranki na voljo na podlagi zakupne pogodbe.

13 Komisija in družba AlzChem sta se 24. januarja 2013 sestali na zahtevo navedene družbe, ki je dodatne informacije predložila po elektronski pošti 8. in 22. marca 2013.

14 Komisija je z dopisom z dne 2. julija 2013 slovaške organe obvestila o svoji odločitvi, da začne formalni postopek preiskave v skladu s členom 108(2) PDEU (UL 2013, C 297, str. 85) glede, prvič, dovoljenja države na podlagi zakona o strateških družbah za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ od decembra 2009 do decembra 2010, in drugič, odločitve z dne 26. januarja 2011 o nadaljevanju poslovanja družbe NCHZ po prenehanju veljavnosti zakona o strateških družbah. Komisija je izrazila tudi pomisleke o tem, ali je bil razpis iz leta 2011, na podlagi katerega je bila omogočena prodaja družbe NCHZ, brezpogojen, in navedla, da obstajajo očitni znaki, da gospodarska kontinuiteta med družbo NCHZ in novim gospodarskim subjektom ni bila prekinjena.

15 Komisija je po odločbi z dne 2. julija 2013 prejela pripombe slovaških organov, družbe AlzChem in še ene zainteresirane strani. Pripombe teh tretjih zainteresiranih strani so bile skupaj z novimi vprašanji poslane slovaškim organom, ki so svoje pripombe predložili 14. januarja 2014.

16 Na zahtevo slovaških organov sta bila 7. oktobra 2013 in 17. februarja 2014 organizirana sestanka med njimi in službami Komisije. Komisija je 20. marca 2014 poslala tudi dodatno zahtevo za pojasnila eni od zainteresiranih tretjih strani, na katero je ta odgovorila 6. maja 2014. Komisija je 2. maja 2014 slovaškim organom postavila dodatna vprašanja, na katera so ti odgovorili 14. in 30. maja 2014.

II. Izpodbijani sklep

17 Komisija je 15. oktobra 2014 sprejela Sklep (EU) 2015/1826 o državni pomoči SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP), ki jo je Slovaška izvedla za podjetje NCHZ (UL 2015, L 269, str. 71, v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

18 Komisija je menila, da priznanje statusa strateške družbe družbi NCHZ (v nadaljevanju: prvi ukrep) pomeni selektivno prednost v korist te družbe, da ga je mogoče pripisati državi, da zahteva uporabo državnih sredstev in da izkrivlja konkurenco na trgu, odprtem za trgovino med državami članicami. Komisija je na podlagi navedenega sklenila, da ta ukrep pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU in da je ta pomoč nezakonita in nezdružljiva z notranjim trgom (točke 110 in od 114 do 124 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Potem ko je ocenila, da znesek pomoči znaša 4.783.424,10 EUR, je menila, da je treba pomoč izterjati od družbe NCHZ in da bi bilo treba nalog za izterjavo razširiti tudi na tožečo stranko, ki je z družbo NCHZ povezana v smislu gospodarske kontinuitete (točki 101 in 174 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

19 Nasprotno pa je Komisija presodila, da nadaljnje poslovanje družbe NCHZ na podlagi odločitve z dne 26. januarja 2011 ne pomeni državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU, ker vsaj dva kumulativna pogoja za obstoj državne pomoči, in sicer pripisljivost spornega ukrepa državi ter obstoj gospodarske prednosti, nista izpolnjena (točka 113 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

20 V izreku izpodbijanega sklepa je navedeno:

„Člen 1

Državno pomoč v višini 4.783.424,10 EUR, ki je bila zagotovljena podjetju NCHZ z njegovo razglasitvijo za strateško družbo v skladu z zakonom [o strateških družbah], s čimer je bilo zaščiteno pred običajno uporabo stečajne zakonodaje, je [Slovaška republika] izvedla nezakonito s kršitvijo člena 108(3) [PDEU][, zato] ni združljiva z notranjim trgom.

[…]

Člen 3

1. Slovaška [republika] izterja nezdružljivo pomoč iz člena 1 od podjetja NCHZ.

2. Ob upoštevanju gospodarske kontinuitete med podjetjem[] NCHZ in [tožečo stranko] bi bilo treba obveznost vračila pomoči razširiti tudi na [tožečo stranko].

3. Zneskom, ki jih je treba vrniti, se prištejejo obresti od datuma, ko so bili dani na voljo podjetju NCHZ, do datuma njihovega dejanskega vračila.

4. Obresti se izračunajo z obrestnoobrestnim računom v skladu s poglavjem V Uredbe (ES) št. 794/2004 […] in v skladu z Uredbo (ES) št. 271/2008 o spremembi Uredbe (ES) št. 794/2004.

Člen 4

1. Vračilo pomoči iz člena 1 se izvede takoj in učinkovito.

2. Slovaška [republika] zagotovi, da se ta sklep izvede v štirih mesecih po uradnem obvestilu o tem sklepu.

Člen 5

1. Slovaška [republika] v dveh mesecih po uradnem obvestilu o tem sklepu predloži naslednje podatke:

(a) skupni znesek (glavnica in obresti vračila), ki ga je treba izterjati od prejemnikov;

(b) podroben opis že sprejetih ali načrtovanih ukrepov za uskladitev s tem sklepom;

(c) dokumente, ki dokazujejo, da se je od upravičenca zahtevalo vračilo pomoči.

2. Slovaška [republika] Komisijo obvešča o napredku nacionalnih ukrepov, sprejetih za izvedbo tega sklepa, do dokončne izterjave pomoči iz člena 1. Na zahtevo Komisije takoj predloži informacije o že sprejetih in načrtovanih ukrepih za delovanje v skladu s tem sklepom. Prav tako predloži podrobne informacije o zneskih pomoči in obrestih za vračilo, ki so jih upravičenci že vrnili.

Člen 6

Ta sklep je naslovljen na Slovaško [republiko].“

III. Postopek

21 Tožeča stranka je 6. marca 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

22 Družba AlzChem je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 14. julija 2015 vložila predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom Komisije.

23 Tožeča stranka je 6. avgusta 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila dopis, v katerem je predlagala, naj se v zvezi z družbo AlzChem, če bi bila tej dovoljena intervencija, nekateri elementi v tožbi in prilogah k njej ter v repliki in prilogi k njej obravnavajo zaupno. Predlogu je priložila nezaupno različico navedenih pisanj.

24 Družbi AlzChem je bila s sklepom predsednika devetega senata z dne 22. septembra 2015 dovoljena intervencija v podporo predlogom Komisije. Intervenientki so bile poslane nezaupne različice tožbe, replike in prilog k njima, ki jih je pripravila tožeča stranka. Intervenientka je v dopisu, ki je bil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložen 8. oktobra 2015, nasprotovala predlogu za zaupno obravnavo.

25 Ta zadeva je bila 8. oktobra 2015 dodeljena novemu sodniku poročevalcu iz devetega senata. S sklepom predsednika Splošnega sodišča z dne 3. oktobra 2016 je bila ta zadeva dodeljena novemu sodniku poročevalcu. Ker se je sestava senatov Splošnega sodišča v skladu s členom 27(5) Poslovnika Splošnega sodišča spremenila, je bil sodnik poročevalec razporejen v šesti senat, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.

26 Splošno sodišče (šesti senat) je 6. februarja 2017 tožeči stranki postavilo pisna vprašanja v zvezi z njenim predlogom za zaupno obravnavo. Na ta vprašanja je odgovorila v predpisanih rokih.

27 Predsednik šestega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 13. septembra 2017, Fortischem/Komisija (T-121/15, neobjavljen, EU:T:2017:648), ugodil predlogu za zaupno obravnavo, kar zadeva nekatere informacije, vsebovane v tožbi, in nekatere podatke, vsebovane v več prilogah k tožbi in repliki, v preostalem pa je predlog za zaupno obravnavo zavrnil. Odločitev o stroških je bila pridržana. Intervenientki je bila 26. oktobra 2017 poslana nezaupna različica listin, navedenih v točkah 1 in 2 izreka sklepa z dne 13. septembra 2017, Fortischem/Komisija (T-121/15, neobjavljen, EU:T:2017:648), ki jo je pripravila tožeča stranka.

28 Intervenientka je 5. januarja 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila intervencijsko vlogo.

29 Komisija in tožeča stranka sta 5. in 7. februarja 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili stališči glede intervencijske vloge.

30 Splošno sodišče (šesti senat) je na predlog sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni del postopka, ter v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika strankama postavilo pisna vprašanja in ju pozvalo, naj predložita nek dokument. Na ta vprašanja sta odgovorili v predpisanih rokih in predložili zahtevani dokument.

31 Stranke so na obravnavi 10. aprila 2019 podale ustne navedbe in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča.

IV. Predlogi strank

32 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– člene 1 in od 3 do 5 izpodbijanega sklepa razglasi za nične;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

33 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

34 Intervenientka v bistvu predlaga zavrnitev tožbe.

V. Pravo

35 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja šest tožbenih razlogov. Prvi tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 107(1) PDEU. Drugi tožbeni razlog se nanaša na neupoštevanje obveznosti skrbne in nepristranske preučitve ter na kršitev obveznosti sodelovanja, ki jo ima Komisija. Tretji tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 296, drugi odstavek, PDEU v zvezi z ugotovitvijo Komisije o obstoju državne pomoči, odobrene družbi NCHZ. Četrti tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 107(1) in člena 108(2) PDEU ter člena 14(1) Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [108 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 339) zaradi razširitve obveznosti vračila zatrjevane državne pomoči na tožečo stranko. Peti tožbeni razlog, naveden podredno, se nanaša na kršitev člena 107(1) in člena 108(2) PDEU ter člena 14(1) Uredbe št. 659/1999, ker razširitev obveznosti vračila zatrjevane državne pomoči na tožečo stranko ni bila omejena na 60 % zneska navedene pomoči. Šesti tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 296 PDEU v zvezi z ugotovitvijo Komisije o obstoju gospodarske kontinuitete.

36 Splošno sodišče meni, da je primerno zaporedoma preučiti tretji tožbeni razlog, prva dva dela prvega tožbenega razloga, drugi tožbeni razlog, tretji del prvega tožbenega razloga, šesti tožbeni razlog, četrti tožbeni razlog in nazadnje peti tožbeni razlog.

A. Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 296, drugi odstavek, PDEU v zvezi z ugotovitvijo Komisije o obstoju državne pomoči, odobrene družbi NCHZ

37 Po mnenju tožeče stranke mora Komisija v skladu s sodno prakso zadostno navesti razloge, iz katerih dejanske in pravne okoliščine, ki jih je zbrala, dokazujejo obstoj državne pomoči. Komisija naj bi zato morala pojasniti tudi razloge, iz katerih dejanske in pravne trditve, ki jih je predstavila zadevna država, niso zadostovale za zavrnitev obstoja take pomoči. Tožeča stranka trdi, da izpodbijani sklep ni obrazložen z več vidikov. Na prvem mestu, navedeni sklep naj ne bi bil obrazložen v zvezi z ugotovitvami Komisije, da je bila z zakonom o strateških družbah družbi NCHZ zagotovljena gospodarska prednost, ki je ta družba ne bi dobila v običajnem okviru stečajnega postopka. Tožeča stranka meni, da čeprav so slovaški organi poslali podrobne dejanske trditve, ki so kazale, da bi se upniki odločili za nadaljevanje dejavnosti družbe NCHZ, Komisija ni obravnavala vsebine teh indicev, temveč je namesto tega izrazila le splošne in samovoljne pomisleke. Na drugem mestu, izpodbijani sklep naj ne bi bil obrazložen v zvezi s tem, da zakon o strateških družbah ni izpolnjeval merila udeleženca v tržnem gospodarstvu.

38 Komisija ob podpori intervenientke izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.

39 Kot izhaja iz ustaljene sodne prakse, mora biti obrazložitev, ki se zahteva s členom 296 PDEU, prilagojena naravi zadevnega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je ta akt izdala, tako da se lahko zainteresirane osebe seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor (glej sodbo z dne 13. decembra 2018, AlzChem/Komisija, T-284/15, EU:T:2018:950, točka 70 (neobjavljena) in navedena sodna praksa).

40 Obveznost obrazložitve se presoja glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino pravnega akta, vrsto navedenih razlogov in interes, ki bi ga lahko naslovnik ali druge osebe, na katere se pravni akt nanaša v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, imeli za pridobitev pojasnil (sodba z dne 13. decembra 2018, AlzChem/Komisija, T-284/15, EU:T:2018:950, točka 71 (neobjavljena)).

41 V obrazložitvi ni treba podrobno navesti vseh upoštevnih dejanskih in pravnih okoliščin, ker je treba to, ali so z obrazložitvijo akta izpolnjene zahteve iz člena 296 PDEU, presojati ne le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje. Komisiji zlasti ni treba zavzeti stališča glede vseh trditev, ki so jih pred njo navedle zainteresirane osebe. Zadošča, da navede dejstva in pravne ugotovitve, ki so bistveni za sistematiko odločbe (glej sodbo z dne 13. decembra 2018, AlzChem/Komisija, T-284/15, EU:T:2018:950, točka 72 (neobjavljena) in navedena sodna praksa).

42 Nazadnje, tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 296, drugi odstavek, PDEU, je ločen od tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 107(1) PDEU. Prvi, ki zajema neobstoj ali nezadostnost obrazložitve, namreč spada med bistvene kršitve postopka v smislu člena 263 PDEU in je razlog javnega reda, ki ga mora sodišče Unije obravnavati po uradni dolžnosti, drugi, ki se nanaša na vsebinsko zakonitost odločbe, pa spada med kršitve pravnega pravila v zvezi z uporabo Pogodbe DEU v smislu istega člena 263 PDEU in ga lahko sodišče Unije obravnava samo, če ga navaja tožeča stranka. Obveznost obrazložitve je zato vprašanje, ki je ločeno od vprašanja utemeljenosti obrazložitve izpodbijanega sklepa (glej v tem smislu sodbo z dne 2. aprila 1998, Komisija/Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, točka 67).

43 Z vidika preudarkov v točkah od 39 do 42 zgoraj je treba preučiti, ali izpodbijani sklep ni obrazložen ali je nezadostno obrazložen v smislu člena 296 PDEU.

44 Komisija je v izpodbijanem sklepu ugotovila, da so obveznosti družbe NCHZ do različnih javnih subjektov nastale, ker je njeno nadaljnje poslovanje prinašalo izgubo. Menila je, da v nasprotju s prakso, ki je skladna s splošnimi pravili stečajnega prava, takratni stečajni upravitelj ni opravil nobene analize in da se na nobenem sestanku upnikov ni bilo mogoče odločiti o prihodnosti družbe

NCHZ. Ugotovila je, da je takratni stečajni upravitelj priznal, da je bil zaradi zakona o strateških družbah prisiljen še naprej zagotavljati delovanje družbe NCHZ brez možnosti za razmislek o drugih rešitvah (točki 79 in 80 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

45 V zvezi s tem po mnenju Komisije odločitev, da se za družbo NCHZ uporabi zakon o strateških družbah, ni temeljila na premislekih, ki bi jih upoštevali upniki podjetja, ampak na drugih javno-političnih premislekih, saj je v besedilu odločbe slovaške vlade omenjena le izguba delovnih mest in konkurenčnosti v slovaški kemični industriji, in torej poslabšanje stanja celotnega slovaškega gospodarstva. Po njenem mnenju odločitev države, da navedeni zakon uporabi za družbo NCHZ, zato očitno ni bila utemeljena na podlagi merila upnika v tržnem gospodarstvu (točka 82 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

46 Komisija je v odgovoru na trditve slovaških organov, da bi se upniki verjetno odločili za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ, tudi če se zakon o strateških družbah zanjo ne bi uporabil, med drugim pojasnila, da analiza prvega stečajnega upravitelja z dne 26. oktobra 2009 (v nadaljevanju: analiza z dne 26. oktobra 2009), na katero se sklicujejo slovaški organi, ne vsebuje zanesljive preučitve drugih možnih rešitev, da temeljitejša ocena ni bila opravljena in da je bila odločitev o nadaljnjem poslovanju družbe NCHZ sprejeta na začetku drugega stečajnega obdobja, ko je bil gospodarski položaj upnikov drugačen (točke od 82 do 84 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Po mnenju Komisije je bila analiza stečajnega upravitelja iz marca 2014 (v nadaljevanju: analiza iz marca 2014), ki je temeljila na metodologiji, uporabljeni za analizo položaja v navedenem drugem obdobju, zelo kratka, hipotetična in pripravljena naknadno (točka 87 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Ugotovila je, da slovaški organi niso dokazali, da bi bilo, če se za družbo NCHZ ne bi uporabil zakon o strateških družbah, nadaljevanje poslovanja te družbe na začetku stečajnega postopka ali v letu 2010 odobreno na podlagi ustrezne poglobljene analize in razprave vseh deležnikov (točka 88 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

47 Poleg tega je Komisija poudarila, da se je z uporabo zakona o strateških družbah odpravila negotovost, povezana s sprejemanjem odločitev v okviru splošnih pravil stečajnega prava, saj je bilo nadaljevanje vseh dejavnosti družbe NCHZ zagotovljeno najmanj do izteka veljavnosti tega zakona konec leta 2010. Po mnenju Komisije je bil to „močan signal“ v sektorju, to je v sektorju kemične industrije, v katerem je bila zanesljivost oskrbe za stranke še posebej pomembna. Navedla je, da je družba NCHZ v letih 2009 in 2010 izgubila nekatere stranke, kot naj bi pokazala ekonomska analiza, ki jo je stečajni upravitelj pripravil po izteku veljavnosti zakona o strateških družbah. Zato je menila, da če se ta zakon ne bi uporabil za družbo NCHZ, bi obstajalo bistveno večje tveganje, da bi se prodaja zmanjšala zaradi negotovosti, ki jo je ustvaril stečajni postopek, ter povečano tveganje, da bi upniki menili, da nadaljnje poslovanje družbe NCHZ ni več gospodarsko smiselno, in bi se odločili za ustavitev poslovanja te družbe (točke 85, 86, 88 in 89 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

48 Komisija je ugotovila, da se je z uporabo zakona o strateških družbah družbi NCHZ zagotovila gospodarska prednost, ker jo je zaščitila pred običajnim potekom stečajnega postopka v skladu z zakonom o stečaju, saj je bila takratnemu stečajnemu upravitelju, upnikom in stečajnemu sodišču odvzeta možnost, da na začetku stečajnega postopka ali v letu 2010 glede na razvoj gospodarskega položaja družbe NCHZ ustavijo poslovanje te družbe ali znatno zmanjšajo število zaposlenih. Po mnenju Komisije je bila s prvim ukrepom družbi NCHZ ter tretjim osebam, zlasti strankam in dobaviteljem, tudi dana gotovost glede nadaljevanja poslovanja te družbe, čeprav naj v običajnih pogojih stečaja tako nadaljevanje ne bi bilo nikoli zagotovljeno, s čimer je bila navedena družba tako deležna prednostne obravnave v primerjavi z njenimi konkurenti v podobnem položaju (točke 78, 85, 89 in 90 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

49 Iz teh preudarkov Komisije v izpodbijanem sklepu je razvidno, da je v nasprotju s trditvami tožeče stranke navedla razloge, iz katerih je menila, da se je z uporabo zakona o strateških družbah za družbo NCHZ tej zagotovila gospodarska prednost, ki je ne bi dobila v okviru splošnih pravil stečajnega prava. Tako je opisala svojo analizo posledic uporabe tega zakona, in sicer samodejno nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ in oviro za kolektivna odpuščanja, in to neodvisno od razvoja

gospodarskega položaja te družbe in čeprav ta ni mogla poplačati svojih dolgov, zlasti do različnih javnih subjektov. Komisija je omenila tudi svojo presojo, v skladu s katero je bilo s tem samodejnim nadaljevanjem poslovanja družbe NCHZ njenim strankam in dobaviteljem dano zagotovilo, ki ga v običajnem okviru stečajnega postopka ne bi bilo.

50 Poleg tega je Komisija v nasprotju s trditvami tožeče stranke navedla razloge, iz katerih je menila, da uporaba zakona o strateških družbah ne izpolnjuje merila udeleženca v tržnem gospodarstvu in „svojega razlogovanja [ni omejila] na ugotovitev, da uporaba [navedenega] zakona […] temelji na javnopolitičnih premislekih, ki jih zasebni upnik ne bi upošteval“. Komisija je namreč po tej presoji v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, odgovorila tudi na trditve slovaških organov o stališčih prvega stečajnega upravitelja in stečajnega upravitelja. V zvezi s tem je navedla razloge, iz katerih je, prvič, zavrnila tako analizo z dne 26. oktobra 2009 kot tudi analizo iz marca 2014 in, drugič, menila, da nima dokazov, da bi se pristojni odbor odločil za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ v prvem stečajnem obdobju. Tako je izrazila mnenje, da je analiza iz marca 2014, temelječa na metodologiji, uporabljeni za analizo navedenega obdobja, zelo kratka, hipotetična in pripravljena naknadno, pri čemer se je v zvezi s tem sklicevala na različne točke treh sodb sodišča Unije, v katerih je to odločilo, da so za uporabo merila zasebnega vlagatelja upoštevni le razpoložljivi elementi in predvidljivi razvoj dogodkov v trenutku, ko je država sprejela zadevno odločitev. Poleg tega je izrazila mnenje, da slovaški organi niso predložili dokaza, da je bilo na začetku stečajnega postopka in v letu 2010 nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ resnično odobreno na podlagi ustrezne poglobljene analize in razprave vseh deležnikov. Nazadnje je omenila drugačen gospodarski položaj upnikov ob sprejetju odločitve na začetku drugega obdobja.

51 Poleg tega se trditev tožeče stranke, da Komisija ni pojasnila razlogov, iz katerih bi se pristojni odbor izrekel proti nadaljevanju poslovanja družbe NCHZ, ne nanaša na zadostnost obrazložitve izpodbijanega sklepa, temveč razkriva nestrinjanje tožeče stranke glede utemeljenosti razlogovanja, ki mu je Komisija sledila v svoji analizi in ugotovitvah, v tem smislu, da tožeča stranka izpodbija dejstvo, da dokaz o tem, kakšna bi bila odločitev pristojnega odbora, ni bil predložen. Vendar je treba v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 42, razlikovati med vprašanjem upoštevanja obveznosti obrazložitve in vprašanjem utemeljenosti obrazložitve izpodbijanega sklepa.

52 Posledično ni mogoče ugotoviti, da izpodbijani sklep ne vsebuje obrazložitve ugotovitve Komisije o obstoju državne pomoči, odobrene družbi NCHZ, zato je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

B. Prvi in drugi del prvega tožbenega razloga: neobstoj prenosa državnih sredstev in gospodarske prednosti, dodeljene družbi NCHZ

53 Prvi tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 107(1) PDEU, je sestavljen iz treh delov. Tožeča stranka s prvim delom zanika, da je opredelitev družbe NCHZ kot „strateške družbe“ privedla do prenosa državnih sredstev. Z drugim delom trdi, da s tem ukrepom družbi NCHZ ni bila dodeljena gospodarska prednost. S tretjim delom pa trdi, da tudi če bi Komisija lahko pravilno ugotovila, da je bila družbi NCHZ s prvim ukrepom dodeljena državna pomoč, je storila očitno napako pri presoji, ko je izračunala znesek navedene pomoči.

54 Splošno sodišče meni, da je primerno najprej preučiti prva dva dela prvega tožbenega razloga, ki se nanašata na opredelitev zadevnega ukrepa kot državne pomoči, medtem ko bo tretji del, ki se nanaša na izračun zneska te pomoči, preučen po analizi drugega tožbenega razloga.

55 Tožeča stranka s prvim delom prvega tožbenega razloga trdi, da presoja Komisije v točkah od 75 do 77 obrazložitve izpodbijanega sklepa ne dokazuje prenosa državnih sredstev zaradi opredelitve družbe NCHZ kot „strateške družbe“. Na prvem mestu trdi, da opredelitev družbe NCHZ kot strateške družbe ni privedla do takega prenosa, ker slovaški državi ni bilo treba nositi dodatnih stroškov v primerjavi s stroški, ki bi jih morala nositi, če bi se uporabil stečajni postopek v skladu s splošnim

pravom. Po mnenju tožeče stranke iz sodne prakse izhaja, da prenos državnih sredstev zahteva več kot le abstraktno tveganje povečanja javnih obveznosti zaradi nadaljevanja poslovanja družbe med stečajnim postopkom, ker je povečanje javnih obveznosti posledica uporabe zadevnega zakona o stečaju. Tožeča stranka se v zvezi s tem sklicuje na sodbo z dne 1. decembra 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579, točke 36, 41 in 43). Na drugem mestu, v stališču glede intervencijske vloge trdi, da naravnih posledic nadaljevanja poslovanja med stečajnim postopkom ni mogoče šteti za „dejansko odpoved javnim terjatvam“. Po njenem mnenju bi sprejetje take trditve pomenilo, da bi bilo vsako nadaljevanje poslovanja s povečanjem obveznosti do javnih upnikov med stečajnim postopkom mogoče enačiti s prenosom državnih sredstev. Na tretjem mestu, v repliki priznava, da je merilo, ki je v sodbi z dne 1. decembra 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579), določeno za ugotovitev, ali so bila prenesena državna sredstva, dovolj blizu merilu, s katerim je mogoče ugotoviti, ali je bila dodeljena gospodarska prednost.

56 Tožeča stranka v drugem delu prvega tožbenega razloga trdi, da je Komisija storila očitno napako pri presoji glede obstoja gospodarske prednosti, dodeljene družbi NCHZ zaradi opredelitve te družbe kot „strateške družbe“. Na prvem mestu, družba NCHZ naj ne bi dobila nobene prednosti, ki je ne bi dobila na podlagi splošnih pravil stečajnega prava, ker bi se njeni upniki vsekakor odločili za nadaljevanje njenega poslovanja in ker bi bila začasna prepoved kolektivnih odpuščanj ugodna le za slovaško državo, ne pa za družbo NCHZ. Na drugem mestu, uporaba zakona o strateških družbah naj bi izpolnjevala merilo udeleženca v tržnem gospodarstvu, saj naj bi bila ekonomsko ugodna za javne upnike.

57 Komisija ob podpori intervenientke izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.

1. Pregled sodne prakse

58 Uvodoma je treba spomniti, da se za opredelitev pomoči zahteva izpolnjevanje vseh pogojev, določenih v členu 107(1) PDEU. Tako mora iti, prvič, za državno intervencijo ali intervencijo iz državnih sredstev. Drugič, ta intervencija mora biti taka, da lahko vpliva na trgovino med državami članicami. Tretjič, upravičencu mora zagotavljati selektivno prednost. Četrtič, biti mora taka, da izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco (glej sodbo z dne 13. decembra 2018, AlzChem/Komisija, T-284/15, EU:T:2018:950, točka 59 (neobjavljena) in navedena sodna praksa).

59 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se samo prednosti, ki se neposredno ali posredno podelijo iz državnih sredstev ali so dodaten strošek za državo, štejejo za pomoč v smislu člena 107(1) PDEU. Iz samega besedila te določbe in postopkovnih pravil iz člena 108 PDEU je namreč razvidno, da prednosti, podeljene iz sredstev, ki niso državna, ne spadajo na področje uporabe zadevnih določb (glej v tem smislu sodbe z dne 17. marca 1993, Sloman Neptun, C-72/91 in C-73/91, EU:C:1993:97, točka 19; z dne 1. decembra 1998, Ecotrade, C-200/97, EU:C:1998:579, točka 35, in z dne 13. marca 2001, PreussenElektra, C-379/98, EU:C:2001:160, točka 58).

60 Vendar je treba poudariti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso ni treba v vsakem primeru dokazati obstoja prenosa državnih sredstev, da bi se prednost, podeljena enemu ali več podjetjem, lahko štela za državno pomoč v skladu s členom 107(1) PDEU (sodba z dne 28. marca 2019, Nemčija/Komisija, C-405/16 P, EU:C:2019:268, točka 55; glej v tem smislu tudi sodbi z dne 15. marca 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, EU:C:1994:100, točka 14, in z dne 19. maja 1999, Italija/Komisija, C-6/97, EU:C:1999:251, točka 16).

61 Pojem državne pomoči tako ne zajema le pozitivnih storitev, kot so subvencije, temveč tudi ukrepe, ki na različne načine zmanjšujejo bremena, ki jih mora podjetje običajno nositi in sicer strogo dobesedno ne predstavljajo subvencij, vendar jih je glede na vrsto in učinek z njimi mogoče enačiti (glej sodbo z dne 21. marca 2013, Komisija/Buczek Automotive, C-405/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:186,

točka 30 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 19. marca 2013, Bouygues in Bouygues Télécom/Komisija in drugi ter Komisija/Francija in drugi, C-399/10 P in C-401/10 P, EU:C:2013:175, točka 101 in navedena sodna praksa).

62 Poleg tega ima v skladu s sodno prakso Sodišča pojem državne pomoči, kot je opredeljen v Pogodbi, pravno naravo in ga je treba razlagati na podlagi objektivnih dejavnikov. Zato mora sodišče Unije načeloma ter upoštevajoč konkretne dejavnike spora, o katerem odloča, in tehničnost ali zapletenost presoje, ki jo je opravila Komisija, izvajati celosten nadzor glede vprašanja, ali ukrep spada na področje uporabe člena 107(1) PDEU (sodba z dne 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisija, C-487/06 P, EU:C:2008:757, točka 111).

63 V zvezi s tem je treba spomniti, da v okviru nadzora, ki ga sodišče Unije izvaja nad zapletenimi gospodarskimi presojami Komisije na področju državnih pomoči, to sodišče s svojo gospodarsko presojo ne more nadomestiti presoje Komisije (sodbi z dne 24. januarja 2013, Frucona Košice/Komisija, C-73/11 P, EU:C:2013:32, točka 75, in z dne 21. marca 2013, Komisija/Buczek Automotive, C-405/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:186, točka 49).

64 Vendar mora sodišče Unije med drugim preveriti ne le vsebinsko pravilnost navedenih dokazov, njihovo zanesljivost in doslednost, ampak tudi, ali ti dokazi vsebujejo vse upoštevne podatke, ki jih je treba upoštevati pri presoji zapletenega položaja, in ali lahko utemeljijo iz njih izvedene sklepe (sodbi z dne 24. januarja 2013, Frucona Košice/Komisija, C-73/11 P, EU:C:2013:32, točka 76, in z dne 21. marca 2013, Komisija/Buczek Automotive, C-405/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:186, točka 50).

2. Izpodbijani sklep

65 Preudarki, ki jih je Komisija v izpodbijanem sklepu navedla glede obstoja gospodarske prednosti, dodeljene družbi NCHZ zaradi opredelitve te družbe kot „strateške družbe“, so predstavljeni v točkah od 44 do 48 zgoraj.

66 Komisija je o uporabi državnih sredstev zaradi prvega ukrepa menila, da je „[n]a podlagi te razglasitve statusa [strateške družbe] podjetje [NCHZ] še naprej poslovalo, čeprav je obstajalo očitno tveganje (ki se je dejansko uresničilo), da prihodki ne bodo zadostovali za pokritje stroškov poslovanja podjetja med stečajem, vključno s prispevki za socialno varnost in drugimi obveznostmi do države“ (točka 74 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Dodala je, da „sta nadaljnje poslovanje in kopičenje dodatnih obveznosti kot posledica uporabe zakona [o strateških družbah] obstoječim javnim upnikom podjetja NCHZ otežila izterjavo njihovih obstoječih terjatev“ (točka 76 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Sklenila je, da je razglasitev družbe NCHZ za strateško družbo privedla do prenosa državnih sredstev v obliki izpada prihodkov iz javnih terjatev, ki jih družba NCHZ ni plačala v prvem stečajnem obdobju (točka 77 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

3. Opredelitev prvega ukrepa kot državne pomoči s strani Komisije

67 Uvodoma je treba v zvezi s pogoji, ki morajo biti izpolnjeni, da se lahko intervencija opredeli kot državna pomoč, v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 58 zgoraj, ugotoviti, da tožeča stranka ne izpodbija niti selektivnosti prvega ukrepa niti tega, da ta ukrep lahko vpliva na trgovino med državami članicami.

68 Poleg tega je treba poudariti, da čeprav tožeča stranka z utemeljitvijo v podporo temu delu prvega tožbenega razloga ne izpodbija dejstva, da se prvi ukrep lahko pripiše državi, trdi, da hoče izpodbijati dejstvo, da je navedeni ukrep vključeval državna sredstva v smislu dodatnih stroškov za državo ali javne subjekte, in želi dokazati, da družba NCHZ ne bi bila v drugačnem položaju, če bi se za njen položaj uporabljale določbe zakona o stečaju. Vendar je treba ugotoviti, da tožeča stranka s to utemeljitvijo v bistvu izpodbija obstoj gospodarske prednosti. V tožbi v zvezi s svojo analizo pogoja glede obstoja

prednosti poleg tega napotuje na „prej predstavljene elemente“, to je tiste, ki jih je navedla v zvezi s pojmom prenosa državnih sredstev, in navaja, da ti elementi jasno kažejo, da družba NCHZ ni prejela nobene prednosti, ki je ne bi prejela na podlagi splošnih pravil stečajnega prava. Posledično je treba to utemeljitev tožeče stranke povezati s preučitvijo drugega dela prvega tožbenega razloga in oba prva dela tega tožbenega razloga preučiti skupaj.

69 Za presojo obstoja gospodarske prednosti, dodeljene družbi NCHZ zaradi prvega ukrepa, in zakonitosti izpodbijanega sklepa v zvezi s tem je treba ugotoviti, da čeprav se tožeča stranka in Komisija, ki jo podpira intervenientka, strinjata, da je sodba z dne 1. decembra 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579), v obravnavani zadevi upoštevna, iz nje izpeljujeta različna spoznanja.

70 Tožeča stranka meni, da je za presojo, ali je bila z uporabo zakona o strateških družbah družbi NCHZ podeljena gospodarska prednost, potrebna preučitev v dveh fazah. Na prvem mestu, ugotoviti naj bi bilo treba, ali je navedeni zakon družbi NCHZ omogočil gospodarsko prednost, ki je ta družba ne bi dobila, če bi se uporabil zakon o stečaju, in preučiti „alternativni scenarij“, kar bi zahtevalo naknadno hipotetično analizo. Če bi bil odgovor na prvo vprašanje nikalen, naj bi bilo mogoče izključiti obstoj gospodarske prednosti, ker družba NCHZ dejansko ne bi bila v ugodnejšem položaju, kot če bi se uporabila splošna pravila stečajnega prava. Na drugem mestu, če bi bil odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, naj bi bilo mogoče obstoj gospodarske prednosti zavrniti, če je slovaška država z uporabo zakona o strateških družbah za družbo NCHZ ravnala kot udeleženec v tržnem gospodarstvu in je bila torej uporaba tega zakona skladna z gospodarskimi interesi te države.

71 Nasprotno pa Komisija meni, da stališče, ki ga zagovarja tožeča stranka, odvzema vsebino sodni praksi v zvezi z merilom udeleženca v tržnem gospodarstvu.

72 Poudariti je treba, da je treba v skladu s sodbama z dne 1. decembra 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579, točka 45), in z dne 17. junija 1999, Piaggio (C-295/97, EU:C:1999:313, točka 43), šteti, da uporaba ureditve, ki odstopa od splošnih pravil stečajnega prava, za podjetje privede do dodelitve državne pomoči v dveh položajih. V prvem položaju v bistvu velja, da je bilo temu podjetju dovoljeno, da nadaljuje gospodarsko dejavnost v okoliščinah, v katerih bi bila taka možnost izključena, če bi se uporabila splošna pravila stečajnega prava. V drugem položaju v bistvu velja, da je bilo to podjetje deležno ene ali več prednosti – kot so državno poroštvo, nižja davčna stopnja, oprostitev obveznosti plačila glob in drugih denarnih sankcij ali dejanska popolna ali delna odpoved javnim terjatvam – ki jih drugo insolventno podjetje ne bi moglo zahtevati v okviru uporabe splošnih pravil stečajnega prava.

73 Z vidika teh preudarkov je treba preveriti presojo prvega ukrepa, ki jo je Komisija opravila v izpodbijanem sklepu, da se preuči, ali je – ne da bi storila napako – ugotovila, da je bila družbi NCHZ s tem ukrepom dodeljena državna pomoč.

74 V zvezi s tem je treba na prvem mestu preučiti pogoje, v katerih je bilo zaradi uporabe zakona o strateških družbah dovoljeno nadaljnje poslovanje družbe NCHZ, in posledice uporabe tega zakona. Na drugem mestu je treba preučiti trditev tožeče stranke, da odločitev slovaške države, da za družbo NCHZ uporabi zakon o strateških družbah, izpolnjuje merilo udeleženca v tržnem gospodarstvu. Na tretjem mestu je treba preučiti trditve tožeče stranke, da bi bil položaj družbe NCHZ enak, če bi se uporabila splošna pravila stečajnega prava.

a) Pogoji uporabe zakona o strateških družbah za družbo NCHZ zaradi njene opredelitve kot „strateške družbe“ in posledice uporabe tega zakona

75 Ugotovljeno je, da v obravnavani zadevi prvi stečajni upravitelj zaradi opredelitve družbe NCHZ kot „strateške družbe“ ni imel druge izbire, kot da je nadaljeval poslovanje družbe NCHZ, kar se je zahtevalo zaradi uporabe zakona o strateških družbah (točka 80 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

Posledično je morala družba NCHZ v prvem stečajnem obdobju, v katerem se je zanjo uporabljal navedeni zakon, nadaljevati poslovanje ne glede na svoj gospodarski položaj in neodvisno od kakršnega koli upoštevanja interesa svojih upnikov, in torej tudi če so se njeni dolgovi povečevali in so bili večji od njenih prihodkov (točke 78, 80 in 81 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

76 V teh okoliščinah, ko je dejavnost družbe NCHZ konec leta 2009 ustvarjala izgubo, kar je navedeno v analizi z dne 26. oktobra 2009, so bili predstečajni javni upniki, ki so imeli postečajne terjatve, v položaju, ko so morali v najkrajšem obdobju tvegati zelo verjetno povečanje neplačanih obveznosti do njih.

77 V zvezi s tem naj bi se zaradi dejstva, da je bilo v okviru uporabe zakona o strateških družbah samodejno nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ povezano z oviro za kolektivna odpuščanja, še okrepilo tveganje povečanja dolgov družbe NCHZ, zlasti do javnih upnikov, med drugim do Sociálna poisťovňa, a.s. (zavod za socialno zavarovanje, Slovaška) in Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. (zdravstvena zavarovalnica, Slovaška). Zaradi navedene ovire namreč operativnih stroškov družbe NCHZ ni bilo mogoče omejiti z zmanjšanjem števila zaposlenih. Družba NCHZ pa je morala imeti možnost, da v okviru samodejnega nadaljevanja dejavnosti plača dobavitelje, in glede na svoj finančni položaj ni mogla hkrati v celoti plačevati stroškov za socialno varnost zgoraj navedenima javnima upnikoma. Ugotoviti je treba, da je zaradi navedene ovire prav nasprotno lahko obdržala svoje zaposlene, da bi nadaljevala dejavnost.

78 Poleg tega je bila s prvim ukrepom strankam dana gotovost, da bo družba NCHZ nadaljevala dejavnost v celotnem prvem stečajnem obdobju, kot je Komisija navedla v izpodbijanem sklepu (točki 85 in 86 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

79 Zato je Komisija, ne da bi storila napako, poudarila posledice uporabe zakona o strateških družbah za družbo NCHZ.

b) Trditev tožeče stranke, da je odločitev slovaške države, da družbo NCHZ opredeli kot „strateško družbo“, izpolnjevala merilo udeleženca v tržnem gospodarstvu

80 Po mnenju tožeče stranke je uporaba zakona o strateških družbah izpolnjevala merilo udeleženca v tržnem gospodarstvu, saj naj bi bila ekonomsko ugodna za javne upnike. Na prvem mestu, merilo udeleženca v tržnem gospodarstvu naj se ne bi uporabljalo le za ukrepe, ki jih teoretično lahko sprejmejo zasebni subjekti, temveč naj bi se uporabljalo tudi za ukrepe, ki jih lahko sprejme samo država, ker so pod njeno suverenostjo, kot velja za zakonodajne akte. Poleg tega naj javnopolitični premisleki ne bi izključevali, da je merilo udeleženca v tržnem gospodarstvu izpolnjeno, saj naj se v členu 107(1) PDEU ne bi razlikovalo med različnimi cilji ukrepov ali njihovimi različnimi vzroki, ker so opredeljeni le glede na svoje učinke.

81 Na drugem mestu, merilo zasebnega upnika naj bi se uporabljalo ne le za zasebnopravne terjatve države, temveč tudi za njene javnopravne terjatve, kot so terjatve v zvezi s plačilom prispevkov za socialno varnost. V obravnavani zadevi naj bi bilo to merilo izpolnjeno, saj naj bi bilo treba nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ šteti za ekonomsko zdaleč najugodnejši scenarij za javne upnike. Za to primerjavo naj bi bilo treba upoštevati vse pomembne podatke, ki so bili znani ob sprejetju prvega ukrepa.

82 Prvič, po mnenju tožeče stranke so imeli vsi predstečajni javni upniki, nezavarovani in zavarovani, očiten interes za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ, ker je bil to edini način za vsaj delno poplačilo njihovih predstečajnih terjatev in ker niso tvegali večjih finančnih stroškov. Iz odločitve slovaške države, da družbo NCHZ opredeli kot „strateško družbo“, naj bi bilo jasno razvidno, da je vedela, da bi bil položaj teh upnikov v primeru likvidacije družbe slabši.

83 Drugič, slovaški organi naj bi med formalnim postopkom preiskave predložili podrobne informacije, ki dokazujejo, da je bilo ob sprejetju prvega ukrepa nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ tudi najboljša ekonomska možnost, če se je upoštevalo možno povečanje neplačanih obveznosti med nadaljnjim poslovanjem. Na primer, dokazano naj bi bilo, da bi bil položaj zavoda za socialno zavarovanje, ki je bil največji postečajni javni upnik, očitno slabši v primeru takojšnje likvidacije družbe NCHZ. Vendar naj Komisija v izpodbijanem sklepu teh trditev sploh ne bi omenila. Tožeča stranka v repliki dodaja, da je po nepotrebnem omejevalno, če bi se razlikovalo med stroški, ki bi jih zavod za socialno zavarovanje moral nositi v primeru nadaljnjega poslovanja družbe NCHZ, in stroški, ki bi jih moral nositi v primeru takojšnje likvidacije te družbe.

84 Tretjič, tožeča stranka trdi, da Komisija niti v izpodbijanem sklepu niti pred Splošnim sodiščem ne izpodbija točnosti predstavljenih številk.

85 V skladu s sodno prakso merilo zasebnega upnika predpostavlja, da se ravnanje javnega upnika primerja z ravnanjem zasebnega upnika, ki je v čim bolj podobnem položaju. Lahko se zahtevajo dokazi, da odločitev države temelji na ekonomskih ocenah, ki so primerljive z ocenami, ki bi jih pripravil zasebni upnik (glej v tem smislu sodbo z dne 18. maja 2017, Fondul Proprietatea, C-150/16, EU:C:2017:388, točki 25 in 26 ter navedena sodna praksa).

86 Vendar za merilo zasebnega upnika ni mogoče šteti, da se uporablja v obravnavani zadevi. Slovaška država namreč med upravnim postopkom ni predložila nobenega dokaza, ki bi razkrival, da je odločitev o opredelitvi družbe NCHZ kot „strateške družbe“ sprejela v okviru gospodarskega ukrepa in kot upnica, ne pa kot javna oblast (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 5. junija 2012, Komisija/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, točki 81 in 82).

87 Vsekakor iz sodne prakse izhaja, da mora Komisija, če podvomi o uporabi tega merila, opraviti celovito presojo, pri čemer mora poleg dokazov, ki jih je predložila ta država članica, upoštevati vse druge upoštevne dokaze v tej zadevi, na podlagi katerih bo lahko odločila, ali je navedena država članica zadevni ukrep sprejela kot gospodarski subjekt ali kot javna oblast. V zvezi s tem so lahko zlasti upoštevni narava in predmet tega ukrepa, okvir, v katerega se uvršča, želeni cilj ter pravila, ki veljajo za ta ukrep. Vendar ekonomske ocene, izvedene po sprejetju ukrepa, naknadna ugotovitev dejanskega donosa ukrepa, ki ga je sprejela zadevna država članica, ali naknadne utemeljitve dejansko uporabljenega postopka ne morejo zadostovati za dokaz, da je ta država članica predhodno ali istočasno s sprejetjem tega ukrepa tako odločitev sprejela kot gospodarski subjekt (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 5. junija 2012, Komisija/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, točki 85 in 86).

88 Vendar je iz zakona o strateških družbah in odločitve slovaške vlade, da družbo NCHZ razglasi za strateško družbo, razvidno, da je bil edini cilj slovaške države preprečiti negativne učinke prenehanja poslovanja družbe NCHZ na delovanje in konkurenčnost celotne kemične industrije na Slovaškem ter negativen vpliv na zaposlovanje v zadevni regiji, ki bi ogrozil slovaško gospodarstvo. V nasprotju s trditvami tožeče stranke pa iz odločitve slovaške vlade, da družbo NCHZ opredeli kot „strateško družbo“, ni razvidno, da je vedela, da bi bil položaj predstečajnih javnih upnikov v primeru likvidacije te družbe slabši.

89 Kot trdi Komisija, je ovira za kolektivna odpuščanja sledila logiki glavnega cilja zakona o strateških družbah, ki je bil ohraniti dejavnosti takih družb, kar bi bilo nedvomno vsaj težko ali celo nemogoče storiti, če bi, kar zadeva družbo NCHZ, ukrepi, ki jih je sprejel takratni stečajni upravitelj, lahko povzročili precejšnje zmanjšanje števila zaposlenih.

90 Poleg tega naj bi, na prvem mestu, utemeljitev tožeče stranke predpostavljala, da se država lahko šteje za edinega javnega upnika. Vendar je bil tak pristop zavrnjen v sodbi z dne 13. decembra 2018, AlzChem/Komisija (T-284/15, EU:T:2018:950, točke od 184 do 196 (neobjavljene)).

91 Poleg tega, kot je Komisija v bistvu poudarila v izpodbijanem sklepu (točke 81, 83, 87 in 88 obrazložitve izpodbijanega sklepa), ne obstaja zadostna študija, ki bi bila opravljena v času uporabe zakona o strateških družbah za družbo NCHZ in v kateri bi bilo preučeno nadaljnje poslovanje te družbe glede na interese javnih upnikov, medtem ko so za namene uporabe merila zasebnega upnika upoštevni le podatki, ki so na voljo, in predviden razvoj v času, ko je bila sprejeta zadevna odločitev (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 5. junija 2012, Komisija/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, točka 105). Tožeča stranka sicer poudarja, da „ne more preveriti, ali so bile take temeljite ocene [tega, da bi bil položaj predstečajnih javnih upnikov v primeru likvidacije družbe NCHZ slabši,] opravljene pred sprejetjem odločitve [o opredelitvi družbe NCHZ kot ‚strateške družbe']“. Pojasnjuje tudi, da zaradi te opredelitve takratni stečajni upravitelj v tistem obdobju ne bi mogel opraviti izčrpne analize, in sicer v tem smislu, da zaradi uporabe zakona o strateških družbah te analize ni bilo treba opraviti, kot je na obravnavi pojasnila v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča.

92 Na drugem mestu, tudi če bi se upošteval le položaj zavoda za socialno zavarovanje, kot so slovaški organi omenili tudi v drugem odgovoru Komisiji z dne 29. novembra 2013, utemeljitev tožeče stranke ne bi bilo mogoče sprejeti. Čeprav trdi, da bi navedena družba, ki je bila največji postečajni javni upnik, v primeru takojšnje likvidacije imela terjatev v višini več kot tri milijone EUR, ne navaja, kolikšna bi bila terjatev te družbe v primeru nadaljevanja poslovanja družbe NCHZ, ki bi morala biti ocenjena, ko je bila ta družba opredeljena kot „strateška družba“, kot se zahteva v sodni praksi, navedeni v točki 91 zgoraj.

93 Zavrniti je treba tudi trditev tožeče stranke v repliki, da je slovaška država upoštevala dejstvo, da bi morala v primeru likvidacije družbe NCHZ prek zavoda za socialno zavarovanje izplačevati nadomestila za brezposelnost. V zvezi s tem tožeča stranka trdi, da bi se morala nadomestila za brezposelnost izplačevati nekdanjim zaposlenim družbe NCHZ in tudi nekdanjim zaposlenim drugih družb, na katere bi likvidacija neposredno vplivala, ter da bi bil skupni znesek teh nadomestil veliko večji od zneska zatrjevane pomoči. Če pa bi bilo taka nadomestila treba izplačevati, se ne bi izplačevala družbi NCHZ, temveč zaposlenim, od katerih nekateri delajo v drugih družbah, in ne v družbi NCHZ. Zato se dejstvo, da slovaška država lahko postane dolžnik do nekdanjih zaposlenih družbe NCHZ ali drugih družb, ne more upoštevati, ko je treba preučiti njeno ravnanje kot upnice družbe NCHZ. Kot navaja Komisija, tožeča stranka priznava, da je slovaška država torej lahko imela prednost kot javni organ, odgovoren za nadomestila za brezposelnost za nekdanje zaposlene, vendar ne slovaška država kot upnica družbe NCHZ, zaradi česar številke, ki jih navaja, ob domnevi, da so točne, niso upoštevne. V zvezi s tem je treba namreč ugotoviti, da razlogovanje tožeče stranke temelji na domnevah tako glede števila zaposlenih, ki bi jih to lahko zadevalo, kot glede opravljene ocene.

94 Zato je treba ob domnevi, da se merilo udeleženca v tržnem gospodarstvu uporablja v obravnavani zadevi, trditev tožeče stranke, da uporaba zakona o strateških družbah za družbo NCHZ izpolnjuje to merilo, zavrniti.

c) Trditve tožeče stranke, da bi bil položaj družbe NCHZ enak, če bi se zanjo uporabila splošna pravila stečajnega prava

95 Tožeča stranka se opira na nekatere dejanske okoliščine in trdi, da bi uporaba zakona o stečaju za družbo NCHZ privedla do enakega položaja, kot je nastal z uporabo zakona o strateških družbah za to družbo, ki zato ni dobila nobene dodatne prednosti v okviru nadaljevanja dejavnosti, zahtevanega z zakonom o strateških družbah.

1) Trditev, da se je prvi stečajni upravitelj za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ odločil pred sprejetjem zakona o strateških družbah

96 Na prvem mestu, tožeča stranka meni, da se je prvi stečajni upravitelj odločil za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ 14. oktobra 2009, torej pred sprejetjem zakona o strateških družbah. V podporo tej trditvi se tožeča stranka sklicuje na izjavo, ki jo je povzela tiskovna agencija. Vendar je treba ugotoviti, da je bila to bolj izjava o nameri kot odločitev, ki lahko zavezuje prvega stečajnega upravitelja, saj je ta izjavil, da „[bo] storil vse, kar lahko, da bo podjetje še naprej poslovalo“. Poleg tega je bilo omenjeno dejstvo, da je moral ta stečajni upravitelj zadevnemu slovaškemu ministru zagotoviti še ekonomsko analizo nadaljevanja poslovanja družbe NCHZ, ki je bila predložena 26. oktobra 2009.

97 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da je prvi stečajni upravitelj menil, da so zakonski pogoji za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ izpolnjeni, kot je pojasnil v nagovoru zaposlenim družbe NCHZ na sestanku 20. oktobra 2009. Vendar tožeča stranka citira le del navedenega nagovora. V njem se je prvi stečajni upravitelj sicer skliceval na dejstvo, da je na podlagi prvotne ocene sklepal, da je vrednost družbe NCHZ kot delujočega podjetja znatno večja, kot če bi se sredstva prodala na drug način. Vseeno je dodal še, da je drug, enako pomemben razlog za njegovo odločitev o nadaljevanju poslovanja gospodarski in družbeni pomen subjekta v stečaju za celotno zadevno regijo, ne le za „majhno število“ zaposlenih družbe NCHZ, temveč tudi za njihove družine. Ta razloga, in sicer gospodarska vrednost družbe NCHZ in družbeni vpliv, sta poleg tega nato povzeta v njegovem nagovoru. Drugi omenjeni razlog je sicer povezan z razlogom, navedenim v okviru sprejetja zakona o strateških družbah. Zato za odločitev prvega stečajnega upravitelja ni mogoče šteti, da je bila povezana le z analizo gospodarskega položaja družbe NCHZ.

98 Na tretjem mestu, tožeča stranka se sklicuje na analizo z dne 26. oktobra 2009. Uvodoma je treba ugotoviti, da je to, kar tožeča stranka opredeljuje kot analizo, predstavitev z diagrami, seznami kratkih premislekov o ekonomskih rezultatih za obdobje od januarja do novembra 2009, gospodarskimi ukrepi prvega stečajnega upravitelja za četrto trimesečje leta 2009, gospodarskim načrtom za leto 2010 in sklepnim delom v treh točkah.

99 Prvič, čeprav tožeča stranka trdi, da je večina ukrepov, navedenih v analizi z dne 26. oktobra 2009, temeljila na razvoju trga ali pogajanjih z zasebnimi strankami, to nikakor ni razvidno iz poslanega dokumenta. Poleg tega, kot trdi Komisija, je treba poudariti, da nekateri ukrepi, kot so davčne olajšave, predpostavljajo intervencijo javnih organov.

100 Drugič, prvi stečajni upravitelj je v analizi z dne 26. oktobra 2009 res ugotovil, kot trdi tožeča stranka, da je treba nadaljevati poslovanje družbe NCHZ, da se jo proda kot delujoče podjetje in tako čim bolje poplača upnike te družbe. Vendar je dodal, da „[bo] ravnal strogo tako, da bo zagotovil, da med poslovanjem družbe [NCHZ] ne [bodo nastale] nobene neporavnane obveznosti, tesno povezane s poslovanjem te družbe“. Zato tudi če je prvi stečajni upravitelj oktobra 2009 menil, da je odločitev o nadaljevanju poslovanja družbe NCHZ takrat najboljša rešitev, to ne pomeni, da bi ta odločitev ostala nespremenjena glede na razvoj gospodarskega položaja družbe NCHZ v letu 2010.

101 Tretjič, čeprav tožeča stranka trdi, da je bila analiza z dne 26. oktobra 2009 podprta s proizvodnimi številkami in novimi naročili, prejetimi od septembra do novembra 2009, ki naj bi dokazovali, da je družba NCHZ poslovala še naprej, ker so bili ti rezultati podobnim rezultatom, doseženim v predhodnih osmih mesecih leta 2009, in je bilo povsem primerno sklepati, da bo dejavnost družbe pritegnila vlagatelje, je treba poudariti, da je na eni strani pomen, ki ga je treba pripisati ohranjanju ravni prejetih naročil, omejen zaradi napovedi iz oktobra 2009, da bo sprejet zakon o strateških družbah. Poleg tega je iz drugega odgovora slovaških organov Komisiji z dne 29. novembra 2013 razvidno, da so se v tem obdobju prihodki od prodaje in novih naročil prej zmanjševali. Na drugi strani utemeljitev tožeče stranke temelji na navadnih domnevah o obstoju prihodnjih vlagateljev.

102 Iz tega sledi, da tudi če bi bilo treba sklepati, da se je prvi stečajni upravitelj poleg zgolj izjave o nameri odločil za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ pred sprejetjem zakona o strateških družbah, kar je Komisija, kot se zdi, pripravljena sprejeti, to dejstvo nikakor ne more pomeniti, da bi nujno vztrajal pri tem stališču v celotnem prvem stečajnem obdobju, niti da bi ga stečajni upravitelj upošteval.

2) Trditev, da je prvotno odločitev prvega stečajnega upravitelja potrdil pristojni odbor

103 Po mnenju tožeče stranke ni nobene podlage za sklepanje, da pristojni odbor ne bi potrdil prvotne odločitve prvega stečajnega upravitelja. Trdi, da je bilo že takrat jasno, da v primeru likvidacije družbe NCHZ predstečajni upniki ne bi dobili nobenega poplačila in zato niso imeli ničesar izgubiti z glasovanjem za nadaljevanje poslovanja te družbe ter da so tako zavarovani upniki kot tudi odbor upnikov in stečajno sodišče podprli nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ. Tožeča stranka svoje trditve opira na analizo iz marca 2014, ki naj bi bila na izrecno zahtevo Komisije opravljena naknadno. Po mnenju tožeče stranke je bilo očitno, da bodo stroški čiščenja lokacije znašali več milijonov EUR in bodo imeli prednost pred predstečajnimi terjatvami. Poleg tega trdi, da so bili sicer ekonomski kazalniki leta 2009 zagotovo boljši kot leta 2010 in da kljub škodljivemu vplivu nekaterih sprememb na trgu, ki so se zgodile leta 2010, na dejanski razvoj družbe NCHZ teh sprememb konec leta 2009 ni bilo mogoče predvideti. Poleg tega trdi, da tudi če nadaljevanje dejavnosti družbe NCHZ ni bilo v interesu postečajnih nezavarovanih javnih upnikov, ti temu ne bi mogli nasprotovati.

104 V zvezi s tem je treba na prvem mestu poudariti, da utemeljitev tožeče stranke temelji na domnevah in trditvah, ker se opira na analizo z dne 26. oktobra 2009, ki je ni mogoče šteti za zadostno (glej točke od 98 do 101 zgoraj), in ne omenja nobene analize, ki bi bila opravljena v prvem stečajnem obdobju, pri čemer neobstoj take analize ne preseneča, ker se je – kot je tožeča stranka sama navedla (glej točko 91 zgoraj) – ne glede na takratno vsebino in ugotovitve analize poslovanje družbe NCHZ moralo nadaljevati (točka 80 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Poleg tega so slovaški organi v tretjem odgovoru Komisiji z dne 13. januarja 2014 trdili, da tudi če bi menili, da so lahko pozneje sprejete odločitve jasen kazalnik, da bi se pristojni odbor odločil za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ, niso vedeli, kako bi se navedeni odbor decembra 2009 nazadnje odločil.

105 Na drugem mestu, dejstvo, da je lahko bilo gibanje cen glavnih surovin in nekaterih proizvodov neugodno, kot se je zgodilo, kar tožeča stranka navaja v repliki, je dejavnik, ki bi ga takratni stečajni upravitelj in pristojni odbor morala upoštevati. Čeprav tožeča stranka trdi, da teh gibanj ni bilo mogoče predvideti, ko se je prvi stečajni upravitelj odločil za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ, in lahko konec leta 2009 celo niso bila znana, je treba vseeno poudariti, da sta bili v analizi z dne 26. oktobra 2009 zvišanje cen energije in znižanje cen proizvodov navedeni kot razloga, ki sta upravičevala negativne rezultate med junijem in julijem 2009, ter da je bilo vsaj vprašanje cen strateških surovin navedeno kot dejavnik tveganja v zvezi s finančnim poslovanjem za četrto trimesečje 2009.

106 Na tretjem mestu, tudi ob upoštevanju, da je bilo dobro znano, da bodo stroški čiščenja v primeru prenehanja dejavnosti družbe NCHZ visoki, to ne spremeni dejstva, da vprašanje, ali sta takratni stečajni upravitelj in pristojni odbor, vključno s Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu), dejansko menila, da je nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ rešitev, ki jo je treba sprejeti. Vendar utemeljitev tožeče stranke v zvezi s tem temelji le na domnevah.

107 Prvič, odločitve članov pristojnega odbora, ki bi morale biti v skladu z zakonom o stečaju poslane v odločanje Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu), to je odločitve zavarovanih upnikov in odbora upnikov, niso znane.

108 Dejstvo, da je po mnenju tožeče stranke Fond národného majetku Slovenskej Republiky (sklad za nacionalno lastnino Slovaške republike), ki je bil predstečajni javni upnik z nezavarovanimi in zavarovanimi terjatvami, v izjavi, priloženi prvemu odgovoru slovaških organov Komisiji z dne 2. septembra 2013, navedel, da bo glasoval za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ, namreč ni pomembno. Izjava tega subjekta je iz julija 2013, to je iz časa po prvem stečajnem obdobju.

109 Poleg tega, čeprav tožeča stranka trdi, da predstečajni upniki niso tvegali ničesar, vseeno ne upošteva dejstva, da je iz spisa razvidno, da so se terjatve zavarovanih upnikov v prvem stečajnem obdobju povečale. Navaja tudi številke, ki kažejo, da so se terjatve občine Nováky (Slovaška) in Environmentálny fond (okoljski sklad, Slovaška) povečale že konec leta 2009, pri čemer so te številke razvidne tudi iz spisa. Posledično bi bilo brez bolj podprte analize napačno sklepati, da je bil položaj teh upnikov tako jasen, da so takrat lahko glasovali le za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ.

110 Tožeča stranka poleg tega trdi, da je odbor upnikov sestavljalo pet zasebnih upnikov, ki so vsi imeli nezavarovane terjatve in so bili takrat vsi v zasebni lasti ter so 11. januarja 2010 glasovali za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ. Vendar je treba ugotoviti, da taka odločitev 11. januarja 2010 ni mogla biti pomembna, saj so se za družbo NCHZ takrat že uporabljale določbe zakona o strateških družbah. Posledično je to glasovanje lahko ne le imelo simbolično vrednost, ampak je poleg tega nanj lahko vplivalo dejstvo, da se je navedeni zakon uporabljal. Poleg tega ni nobene gotovosti, niti znaka, da bi bilo ponovljeno glasovanje enako, ko se je gospodarski položaj družbe NCHZ v prvem stečajnem obdobju leta 2010 poslabšal.

111 Drugič, ker se je moralo Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu) izreči za odborom upnikov in zavarovanimi upniki, ni nobene gotovosti glede njegove odločitve, saj tožeča stranka v odgovor na trditev Komisije trdi le, da bi odredilo nadaljevanje dejavnosti, kot je storilo leta 2011.

112 Tretjič, tožeča stranka trdi, da tudi če nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ ne bi bilo v interesu postečajnih javnih upnikov, med drugim zavoda za socialno zavarovanje in zdravstvene zavarovalnice, ki sta imeli približno 83 % vseh neplačanih obveznosti javnih upnikov, nastalih po stečaju, navedeni upniki temu ne bi mogli nasprotovati. Dodaja, da tudi če bi vsi ti upniki imeli pravico izraziti stališče glede nadaljevanja poslovanja družbe NCHZ – *quod non* –, njihovo nasprotovanje ne bi moglo vplivati na končno odločitev, saj je skupni znesek obveznosti po stečaju znašal 8,5 milijona EUR konec leta 2009, in da so terjatve javnih upnikov predstavljale manj kot 9 % tega zneska.

113 Res je, da iz določb zakona o stečaju, zlasti iz člena 83(4) navedenega zakona, ne izhaja, da je v okoliščinah obravnavane zadeve zavod za socialno zavarovanje lahko posredoval pri sprejetju odločitve za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ pred Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu) (glej v tem smislu sodbo z dne 13. decembra 2018, AlzChem/Komisija, T-284/15, EU:T:2018:950, točka 151 (neobjavljena)).

114 Vendar je treba ob domnevi, da so vse številke, ki jih navaja tožeča stranka, dokazane, poudariti, da je bil stečajni upravitelj odgovoren za poplačilo postečajnih terjatev. To, da so se dolgovi družbe NCHZ v prvem stečajnem obdobju lahko povečali, pa je bilo nasprotju s to obveznostjo. Kot je to storila Komisija, je treba poudariti, da čeprav je res, da subjekt v stečaju dejansko lahko posluje, tudi če ustvarja izgubo, je prvi stečajni upravitelj izrecno trdil, da bo zagotovil, da se to ne bo zgodilo (glej točko 100 zgoraj).

115 Poleg tega trditev tožeče stranke temelji na domnevi, da pristojni odbor ne bi preučil predvidljivih možnosti konec leta 2009, da se bodo javne terjatve v letu 2010 povečale, če bi bila sprejeta odločitev za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ, oziroma da bi jih štel za neupoštevne. Tožeča stranka je na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča priznala, da če bi bil znesek postečajnih dolgov ob nadaljevanju poslovanja zelo visok, bi bili predstečajni upniki prvi, ki bi stečajnemu upravitelju predlagali prenehanje poslovanja, da bi ohranili vsaj kakšno možnost, da jim bodo terjatve poplačane.

116 Na četrtem mestu, trditve, s katero tožeča stranka izpodbija dejstvo, da čeprav Komisija ni podvomila o točnosti analize iz marca 2014, ki jo je sama zahtevala od slovaških organov, je ni priznala kot dokaz in je trdila, da je zelo kratka, hipotetična in pripravljena naknadno (točka 87 obrazložitve izpodbijanega sklepa), ni mogoče sprejeti.

117 Na eni strani, v nasprotju s trditvami tožeče stranke je analiza iz marca 2014 vsaj nepopolna. Pomembno je bilo namreč poznati morebitne stroške nadaljevanja poslovanja družbe NCHZ za predstečajne upnike, ki so lahko imeli tudi postečajne terjatve (glej točko 109 zgoraj). Vendar analiza ne vsebuje nobenih podatkov o tem.

118 Na drugi strani, utemeljitve tožeče stranke, s katero izpodbija presojo Komisije v zvezi s hipotetičnostjo analize iz marca 2014 in neupoštevnostjo naknadne analize, ni mogoče sprejeti.

119 V zvezi s tem tožeča stranka izpodbija dejstvo, da je Komisija v izpodbijanem sklepu zavrnila dokaze, za katere je trdila, da so bili pripravljeni naknadno, ne da bi navedla pomembno pojasnilo, razen sklicevanja na sodno prakso v ločeni opombi, čeprav naj ta sodna praksa ne bi podpirala trditve Komisije o neupoštevnosti naknadne analize. Po mnenju tožeče stranke je bila zanesljivost analize iz marca 2014 še posebno velika, ker so bili glavni dejavniki stroškov zaradi likvidacije družbe NCHZ povezani z naravo dejavnosti te družbe in zavezami kemične industrije ter nanje ne bi mogel vplivati kakršen koli razvoj gospodarskega položaja družbe NCHZ med stečajem. Komisija naj ne bi izpodbijala zadevnih dejstev in številk. Poleg tega naj bi bila v takem položaju naknadna analiza dovoljena (glej v tem smislu sodbo z dne 29. marca 2007, Scott/Komisija, T-366/00, EU:T:2007:99, točke od 136 do 138). Poleg tega naj takratni stečajni upravitelj zaradi uporabe zakona o strateških družbah v tistem obdobju ne bi mogel opraviti izčrpne analize, zaradi česar naj bi se položaj družbe NCHZ razlikoval od položajev, v katerih je bila sprejeta sodna praksa, ki jo je Komisija navedla v opombi 13 izpodbijanega sklepa. Po mnenju tožeče stranke je treba razlikovati prav med merilom, določenim v sodbi z dne 1. decembra 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579), in merilom udeleženca v tržnem gospodarstvu. Medtem ko naj bi bilo v okviru merila udeleženca v tržnem gospodarstvu dovoljeno podvomiti o upoštevnosti naknadne analize v nekaterih okoliščinah, naj bi analiza, zahtevana v tej sodbi, s katero naj bi se ugotovilo, ali bi družba NCHZ še naprej poslovala, tudi če bi se zanjo uporabila splošna pravila stečajnega prava, po definiciji zahtevala naknadno hipotetično analizo. Na podlagi merila, določenega v tej sodbi, naj bi bilo treba presoditi, kaj bi se zelo verjetno zgodilo, če zakon o strateških družbah ne bi obstajal.

120 Ugotoviti je treba, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, v točki 36 sodbe z dne 1. decembra 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579), ni določena zahteva glede „hipotetične protidejstvene analize“, temveč se v njej odgovarja na trditev, ki jo je Komisija navedla v zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, in v skladu s katero je zmanjšanje dobička zaradi spornega ukrepa lahko povzročilo izgubo davčnih sredstev za državo, kar je vključevalo prenos državnih sredstev zaradi navedenega ukrepa. Poleg tega ni v nobeni točki te sodbe določena zahteva po „hipotetični protidejstveni analizi“.

121 Kar zadeva presojo Komisije o naknadni naravi analize iz marca 2014 in njeni neupoštevnosti, ni mogoče zanikati, da če se za družbo NCHZ ne bi uporabil zakon o strateških družbah, po eni strani ne bi bila postavljena ovira za kolektivna odpuščanja, po drugi strani pa bi moral o nadaljevanju poslovanja te družbe odločiti pristojni odbor, tako da to nadaljevanje ne bi bilo samodejno. V zvezi s tem se v nasprotju s trditvami tožeče stranke primerjava položaja, ki je nastal zaradi uporabe zakona o strateških družbah za družbo NCHZ, in položaja, ki bi nastal, če bi se za to družbo uporabila splošna pravila stečajnega prava, lahko opira le na analizo, ki temelji na poznavanju položaja in podatkih, ki so obstajali v trenutku, ko je bilo treba sprejeti odločitev o morebitnem nadaljevanju poslovanja družbe NCHZ in ko je bila ta opredeljena kot „strateška družba“ (glej v tem smislu sklepne predloge generalnega pravobranilca N. Fennellyja v zadevi Ecotrade, C-200/97, EU:C:1998:378, točka 31).

122 Vendar tožeča stranka ne trdi, da je bila analiza iz marca 2014 opravljena na podlagi podatkov, ki so obstajali, ko je bila družba NCHZ opredeljena kot „strateška družba“. Sicer pa je iz navedene analize, ki jo je predložila tožeča stranka, razvidno, da je stečajni upravitelj ni pripravil na podlagi podatkov, ki so bili na voljo leta 2009, ampak je uporabil podatke iz decembra 2010, da bi ugotovil, ali so ti podatki lahko veljavni za december 2009, ne da bi jih preučil drugače kot za to, da je ugotovil, da nekateri od njih niso odvisni od časovnega dejavnika. Poleg tega je poudaril težave pri zbiranju podatkov iz decembra 2009.

123 Posledično ni mogoče šteti za gotovo, da analiza iz marca 2014 ustreza analizi položaja družbe NCHZ, ki bi jo bilo mogoče opraviti, če ta družba ne bi bila opredeljena kot „strateška družba“. Za presojo Komisije v izpodbijanem sklepu, da analiza iz marca 2014 ni upoštevna, ker je hipotetična in pripravljena naknadno, je tako treba šteti, da ni napačna.

124 Na petem mestu, po mnenju tožeče stranke ni mogoče z nobenim dokazom dokazati, da bi bila takojšnja likvidacija družbe NCHZ koristna. V podporo tej trditvi navaja, da Komisija v izpodbijanem sklepu ni preučila vsebine dokazov, predloženih v formalnem postopku preiskave, da je le na splošno in samovoljno izrazila dvom o teh podatkih (točke 83, 84 in 87 obrazložitve izpodbijanega sklepa), ne da bi predložila kakršen koli dokaz v podporo svojemu mnenju, da se pristojni odbor ne bi strinjal, da se poslovanje družbe NCHZ nadaljuje. Komisija naj ne bi izpodbijala številk in podatkov, ki so jih predložili slovaški organi, s čimer je očitno priznala, da so točni.

125 V zvezi s tem je treba v nasprotju s trditvami tožeče stranke šteti, da mora zadevna država članica, v tem primeru Slovaška republika, in ne Komisija, dokazati, da bi bil položaj enak, če bi se za družbo NCHZ uporabila splošna pravila stečajnega prava, in ne zakon o strateških družbah. Vendar je Komisija v izpodbijanem sklepu navedla razloge, iz katerih ni upoštevala podatkov, posredovanih v ta namen (glej točke od 98 do 101 in od 116 do 123 zgoraj), zato je treba v nasprotju s trditvijo tožeče stranke ugotoviti, da ni priznala, da so številke in podatki, ki jih je predložila slovaška vlada, točni. Zato je treba trditev tožeče stranke, da noben dokaz ne dokazuje, da bi bila takojšnja likvidacija koristna, zavrniti.

126 Poleg tega glede na sodno prakso, navedeno v točki 91 zgoraj, neobstoj zadostne in sočasne študije o uporabi zakona o strateških družbah za družbo NCHZ, v kateri bi bilo nadaljevanje poslovanja te družbe preučeno z vidika interesov javnih upnikov, upravičuje dejstvo, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke Komisiji v izpodbijanem sklepu ni bilo treba odgovoriti na trditve slovaške države, ki so se nanašale na stroške, ki bi ob likvidaciji družbe NCHZ nastali za zavod za socialno zavarovanje, in so temeljile na analizi iz marca 2014.

127 Posledično v nasprotju s trditvami tožeče stranke ni mogoče sklepati, da ni razloga, da bi verjeli, da pristojni odbor ne bi potrdil prvotne odločitve prvega stečajnega upravitelja.

128 Poleg tega je treba zavrniti utemeljitev, ki jo je tožeča stranka navedla v odgovor na trditev Komisije in v skladu s katero bi bila odločitev o nadaljevanju poslovanja družbe NCHZ vsekakor sprejeta in ni v nasprotju z odločitvijo slovaške vlade, da za družbo NCHZ uporabi zakon o strateških družbah. Po njenem mnenju je treba zadnjenavedeno odločitev razumeti ob upoštevanju dejstva, da je bila gospodarska in finančna kriza takrat na vrhuncu ter da je navedena vlada pod vplivom strahu in verjetno z vidika prihajajočih volitev leta 2010 ravnala proaktivno, ne da bi imela na voljo konkretne informacije o dejanskem položaju družbe NCHZ in ne da bi prvi stečajni upravitelj zaprosil za kakršno koli intervencijo slovaške države.

129 Ta trditev tožeče stranke ni prepričljiva, saj temelji na premisi, da je slovaška država sprejela zakon in se ga odločila uporabiti za le eno družbo, ne da bi imela konkretne informacije o njenem položaju. Vendar je treba opozoriti, da je moral prvi stečajni upravitelj slovaškim organom zagotoviti informacije, kar je storil z analizo z dne 26. oktobra 2009 (glej točko 96 zgoraj). Čeprav je bila smer odločitve, ki naj bi jo sprejel pristojni odbor, takrat tako gotova, kot trdi tožeča stranka, ni bilo

nobenega razloga, da bi slovaški organi podvomili o tem, da bo družba NCHZ še naprej poslovala. Nasprotno, obstoj strahu zaradi volitev, na katerega se sklicuje tožeča stranka, dokazuje, da bi pristojni odbor glede na gospodarski položaj te družbe in možnosti njenega razvoja lahko sprejel drugačno odločitev, in sicer odločitev o likvidaciji družbe NCHZ.

130 Glede na vse navedeno je treba trditev tožeče stranke, da bi odločitev takratnega stečajnega upravitelja, če bi se za družbo NCHZ uporabila splošna pravila stečajnega prava, potrdil pristojni odbor, ki bi se tako odločil za nadaljevanje poslovanja te družbe, zavrniti.

3) Trditev, da bi odločitev pristojnega odbora strankam in dobaviteljem zagotovila enako varnost kot zakon o strateških družbah

131 Na prvem mestu, tožeča stranka meni, da bi odločitev pristojnega odbora strankam in dobaviteljem zagotovila enako varnost kot zakon o strateških družbah, kar je v nasprotju s trditvami Komisije (točka 88 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Trdi, da tudi če bi bile te trditve točne – *quod non* –, bi ta varnost vplivala na stopnjo verjetnosti in znesek (delnega) poplačila dolgov družbe NCHZ le v primeru nadaljevanja poslovanja družbe, in ne v primeru njene takojšnje likvidacije. Tožeča stranka poleg tega izpodbija presojo Komisije, v skladu s katero je obstoj boljšega zagotovila, danega strankam in dobaviteljem z uporabo zakona o strateških družbah, da bo družba nadaljevala poslovanje vsaj do izteka veljavnosti navedenega zakona, dokazan s tem, da je družba NCHZ kljub uporabi tega zakona v letih 2009 in 2010 izgubila stranke (točki 85 in 86 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

132 Komisija je v izpodbijanem sklepu menila, da je bila s prvim ukrepom družbi NCHZ ter tretjim osebam, zlasti njenim strankam in dobaviteljem, dana gotovost glede nadaljevanja poslovanja te družbe, čeprav v običajnih pogojih stečaja tako nadaljevanje ne bi bilo nikoli zagotovljeno, in je bila torej z njim tej družbi zagotovljena prednostna obravnava v primerjavi z njenimi konkurenti v podobnem položaju (točke 78, 85, 89 in 90 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Ugotovila je, da je družba NCHZ kljub zaščiti, ki jo je zagotavljala uporaba zakona o strateških družbah, v letih 2009 in 2010 izgubila nekatere stranke, kot je bilo dokazano v ekonomski analizi, ki jo je stečajni upravitelj pripravil po izteku veljavnosti navedenega zakona (točka 86 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Menila je, da „[č]e se zakon ne bi uporabljal za podjetje NCHZ, bi se podjetje dejansko soočalo z dodatnimi negativnimi posledicami (kot so preusmeritev strank k varnejšim dobaviteljem), kar bi bistveno povečalo tveganje, da bi se upniki v tej fazi odločili za ustavitev poslovanja [podjetja]“ (točka 88 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

133 Iz izpodbijanega sklepa je tako jasno razvidno, da Komisija ni le upoštevala položaj v trenutku, ko se je za družbo NCHZ uporabljal zakon o strateških družbah, temveč je želela navesti, da bi odločitev o prenehanju poslovanja družbe NCHZ lahko bila sprejeta v letu 2010, medtem ko je navedeni zakon učinkoval v celotnem prvem stečajnem obdobju, in sicer malo več kot eno leto, in s tem zamrznil položaj v tem celotnem obdobju. Tožeča stranka sama poudarja, da je treba, ko je strategija stečajnega upravitelja dokazano neuspešna, v skladu s členom 88(2) zakona o stečaju sklicati pristojni organ.

134 Tožeča stranka v svoji utemeljitvi ne upošteva dejstva, da so se postečajne terjatve predstečajnih upnikov, zlasti javnih, med nadaljnjim poslovanjem družbe NCHZ v prvem stečajnem obdobju lahko povečale in da je bilo zato, če se je poslovanje družbe NCHZ nadaljevalo, v njihovem interesu, da ta družba ustvari dobiček, da bi bile njihove postečajne terjatve poplačane, sicer bi bila to dodatna izguba poleg izgube zaradi predstečajnih terjatev. Kot je navedla Komisija (točka 86 obrazložitve izpodbijanega sklepa), bi lahko ti upniki v položaju, ko bi stranke ali dobavitelji odhajali, med letom 2010 spremenili svoje stališče, če bi se za družbo NCHZ uporabljala splošna pravila stečajnega prava. Poleg tega bi lahko celo upniki, ki imajo le predstečajne terjatve, priporočili prenehanje poslovanja družbe NCHZ (glej točko 115 zgoraj).

135 Vendar če uporaba zakona o strateških družbah, kot trdi tožeča stranka, ni zagotavljala dejanske izvedbe dobav, je zagotavljala, da so zaradi ovire za kolektivna odpuščanja zaposleni ostali, predvsem strankam in dobaviteljem pa je zagotavljala, da bo družba NCHZ poslovala najmanj do izteka veljavnosti navedenega zakona ne glede na neplačane terjatve, vključno z javnimi terjatvami.

136 Tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza o tem, kako naj bi odločitev pristojnega odbora dala enako gotovost tretjim osebam, in to ob zahtevi, da družba NCHZ nadaljuje poslovanje za obdobje, enakovredno obdobju uporabe zakona o strateških družbah. Predvsem se ne zatrjuje, da bi bilo v skladu z določbami zakona o stečaju mogoče, da bi pristojni odbor določil ali celo predvidel tako gotovo obdobje, v katerih bi se poslovanje družbe NCHZ nadaljevalo. Tožeča stranka namreč trdi le, da je glede na trajanje nadaljnjega poslovanja družbe NCHZ v prvem stečajnem obdobju mogoče domnevati, da bi odločitev pristojnega odbora o nadaljevanju poslovanja te družbe v zadnjem trimesečju leta 2009 lahko trajala enako dolgo.

137 Poleg tega, kar zadeva izgubo strank v letih 2009 in 2010, ki jo je Komisija omenila v točki 86 obrazložitve izpodbijanega sklepa, se tožeča stranka sklicuje le na stabilnost konec leta 2009. Vendar je iz spisa razvidno, da so se v tem obdobju prihodki od prodaje in nova naročila zmanjševali (glej točko 101 zgoraj). Posledično ni bilo gotovo, da bi se domnevna stabilnost, na katero se sklicuje tožeča stranka, lahko nadaljevala v prvem stečajnem obdobju, če bi se uporabila splošna pravila stečajnega prava.

138 Na drugem mestu, tožeča stranka v odgovor na trditev Komisije, da je bil položaj družbe NCHZ v obdobju med razglasitvijo stečaja in sprejetjem zakona o strateških družbah, ki mu je sledila njegova uporaba za to družbo, nekoliko izkrivljen zaradi informacij z javnega področja, ki so jasno kazale, da se pripravlja zakonodajna rešitev, trdi, da čeprav se Komisija sklicuje na več izjav, so bile vse dane istega dne, to je 26. oktobra 2009, ko je družbo NCHZ obiskal slovaški minister za gospodarstvo. Po mnenju tožeče stranke je bil učinek javnih izjav, ki so bile dane le deset dni pred sprejetjem zakona o strateških družbah, omejen na obdobje pred sprejetjem tega zakona, medtem ko sta bila prva dva meseca po začetku stečajnega postopka družbe NCHZ odločilna za zagotovitev uspešnega nadaljnjega poslovanja med stečajnim postopkom, saj sta morala vodstvo družbe NCHZ in prvi stečajni upravitelj začeti številna pogajanja z glavnimi strankami in dobavitelji. Zgoraj navedene izjave naj bi bile bolj trden dokaz o finančni moči družbe NCHZ med stečajnim postopkom.

139 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da – kot trdi Komisija – ob domnevi, da je družba NCHZ izvajala dobro komunikacijsko strategijo, ta vseeno ni mogla zagotoviti ohranitve poslovnih odnosov družbe. Dalje, ugotovljeno je bilo že, da je prvi stečajni upravitelj izjavil, da bo storil vse potrebno, da bo družba NCHZ še naprej poslovala. Nazadnje, kot poudarja Komisija, je iz prvega članka, ki ga navaja in je bil objavljen 26. oktobra 2009, razvidno, da je oseba za stike z javnostjo slovaškega ministrstva za gospodarstvo za medije izjavila, da se pripravlja zakon o strateških družbah, in da je že samo to pomirilo upnike družbe NCHZ. V istem članku je zapisano, da je slovaški minister za gospodarstvo v svojih javnih izjavah poudaril, da bo navedeni zakon za dobavitelje določeno zagotovilo, da ne bodo izgubili svojih terjatev. Poleg tega je iz drugega članka, ki ga navaja Komisija in je bil objavljen 26. oktobra 2009, razvidno, da je slovaški minister za gospodarstvo isti dan ob obisku družbe NCHZ predstavil zakon o strateških družbah, ki je bil v pripravi ter bi moral tej družbi pomagati in ponuditi zagotovila za njene upnike.

140 Posledično je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da bi odločitev pristojnega odbora strankam in dobaviteljem zagotovila enako varnost kot zakon o strateških družbah.

4) Trditev, da družba NCHZ ni dobila nobene dodatne prednosti v okviru nadaljevanja poslovanja, zahtevanega z zakonom o strateških družbah

141 Tožeča stranka v repliki v odgovor na trditev Komisije, da je nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ z izgubo verjetno vplivalo na prednost dolgov upnikov, kar je mogoče privedlo do dejanske odpovedi države njenim terjatvam, trdi, da je takratni stečajni upravitelj v prvem stečajnem obdobju moral uporabiti tudi običajna stečajna pravila ter da je treba, če družba v stečaju posluje z namenom, da bo prodana v skladu z načelom nadaljevanja poslovanja, dati prednost upnikom s predstečajnimi terjatvami neodvisno od njihovega javnega ali zasebnega statusa. Družba NCHZ naj zato ne bi dobila nobene dodatne prednosti v okviru nadaljevanja poslovanja, določenega z zakonom o strateških družbah

142 Te utemeljitve ni mogoče sprejeti.

143 Na prvem mestu, tožeča stranka ne more učinkovito trditi, da neplačani dolgovi niso bili posledica izvajanja zakona o strateških družbah, temveč v bistvu bolj posledica običajnega poslovanja med stečajem. Take trditve namreč pomenijo, da podjetje v stečaju nujno posluje z izgubo. V skladu s členom 88(2) zakona o stečaju pa bi moral takratni stečajni upravitelj v takem primeru bodisi na začetku prvega stečajnega obdobja bodisi v tem obdobju pristojni odbor zaprositi za navodila glede nadaljnjega poslovanja družbe NCHZ, saj zakon o stečaju upošteva najprej interes upnikov. Na to bi lahko tega stečajnega upravitelja opozorili tudi predstečajni upniki (glej točko 115 zgoraj). Posledično so v okviru uporabe splošnih pravil stečajnega prava obstajale možnosti za omejitev poslovanja z izgubo, kar je uporaba zakona o strateških družbah izključevala.

144 Na drugem mestu, družba NCHZ je morala zaradi nadaljevanja poslovanja, zahtevanega z zakonom o strateških družbah, poplačati svoje dolgove, povezane s proizvodnjo, kar je glede na njen finančni položaj lahko imelo le negativen učinek zlasti na poplačilo njenih dolgov do dveh javnih subjektov, to je zavoda za socialno zavarovanje in zdravstvene zavarovalnice.

145 Poleg tega je v teh okoliščinah položaj poslabšala še ovira za kolektivna odpuščanja, ki je bila tudi določena z zakonom o strateških družbah. Če bi se namreč, kot trdi tožeča stranka, za družbo NCHZ uporabljala splošna pravila stečajnega prava, bi bila odločitev o kolektivnih odpuščanjih sprejeta že na začetku stečaja, in ne leta 2011, kot se je zgodilo. Tožeča stranka res trdi, da bi bili stroški družbe NCHZ znatno nižji in da je bila resničnost drugačna, saj je morala družba NCHZ, ker ni mogla uporabiti te možnosti, nositi dodatne stroške, ki so bili skoraj odvečni, saj so velik del teh stroškov predstavljala plačila zavodu za socialno zavarovanje in zdravstveni zavarovalnici. Vendar ne omenja, da družba NCHZ ni mogla poplačati vseh teh dolgov in da so se dolgovi do teh dveh javnih subjektov povečali, medtem ko je ta družba hkrati ohranila pravico, da za nadaljevanje poslovanja obdrži svoje zaposlene. Posledično trditve tožeče stranke, da prepoved odpuščanja iz ekonomskih razlogov ni gospodarska prednost za družbo NCHZ, ni mogoče sprejeti, in v nasprotju z zatrjevanjem tožeče stranke je navedena ovira javnim upnikom povzročila dodatne stroške v primerjavi s tem, kar bi se zgodilo, če bi se uporabila splošna pravila stečajnega prava.

146 Poleg tega je bilo že odgovorjeno na trditev tožeče stranke, da je zakon o strateških družbah zagotovil gospodarsko prednost le slovaški državi, saj če bi družba NCHZ te zaposlene odpustila prej, bi navedena država morala nositi bistveni del teh stroškov v obliki nadomestil za brezposelnost in drugih socialnih transferjev (glej točko 93 zgoraj).

147 Zato trditve, da družba NCHZ ni dobila nobene dodatne prednosti v okviru nadaljevanja svojega poslovanja, določenega v zakonu o strateških družbah, ni mogoče sprejeti.

148 Glede na vse navedeno je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da bi uporaba splošnih pravil stečajnega prava za družbo NCHZ privedla do enakega položaja, kot je nastal, ker se je za to družbo uporabil zakon o strateških družbah.

d) Sklepna ugotovitev

149 Ugotoviti je treba, da sta se, ker so slovaški organi družbo NCHZ opredelili kot „strateško družbo“, zahtevala na eni strani nadaljevanje njenega poslovanja neodvisno od vsakršnega upoštevanja njenega gospodarskega položaja in zmožnosti poplačila dolgov, zlasti javnih, ter na drugi strani ohranitev njenih zaposlenih zaradi ovire za kolektivna odpuščanja, kar ji je omogočilo nadaljevanje dejavnosti, njene stranke in dobavitelji pa so dobili zagotovilo, da bo poslovala do konca leta 2010. Hkrati je uporaba zakona o strateških družbah za družbo NCHZ nekaterim njenim upnikom, zlasti javnim, prinesla tveganje – ki je bilo glede na njen finančni položaj v času, ko je bila opredeljena kot „strateška družba“, neizogibno –, da se bodo njihove terjatve v prvem stečajnem obdobju povečale. To tveganje se je sicer v prvem stečajnem obdobju uresničilo tako za javne upnike s predstečajnimi in postečajnimi terjatvami kot za tiste, ki so imeli samo postečajne terjatve.

150 Vendar ni mogoče ugotoviti, da bi družba NCHZ v okoliščinah, ki ustrezajo običajnim tržnim razmeram, lahko dobila enako prednost, kot ji je bila dana na voljo, in to iz državnih sredstev v smislu sodne prakse, navedene v točkah od 59 do 61 zgoraj. Na eni strani, merilo udeleženca v tržnem gospodarstvu se v obravnavani zadevi ni uporabilo in nikakor ni bilo dokazano, da prvi ukrep izpolnjuje navedeno merilo. Na drugi strani, ni mogoče ugotoviti, da bi bil položaj enak, če bi se za družbo NCHZ uporabila splošna pravila stečajnega prava, in da javnim upnikom niso bili naloženi dodatni stroški (glej točki 94 in 148 zgoraj). Kar zadeva to zadnje, z utemeljitvijo tožeče stranke, ki se nanaša na sodbo z dne 1. decembra 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579, točka 36), ni mogoče izpodbijati te presoje. Sodišče je v točki 36 navedene sodbe v bistvu odločilo, da iz tega, da bi ukrep, obravnavan v tej zadevi, lahko povzročil zmanjšanje dobička zasebnih upnikov in posledično morebitno izgubo davčnih prihodkov, ni mogoče sklepati, da je navedeni ukrep opredeljen kot državna pomoč. Povezava med navedenim ukrepom in morebitno izgubo davčnih sredstev je bila namreč preveč posredna (glej v tem smislu sklepne predloge generalnega pravobranilca N. Fennellyja v zadevi Ecotrade, C-200/97, EU:C:1998:378, točka 24). Vendar ob upoštevanju prvega ukrepa preudarki Komisije v izpodbijanem sklepu nikakor ne temeljijo na podobnih preudarkih ali taki posredni povezavi.

151 Prvi ukrep, ki združuje obveznost nadaljevanja poslovanja družbe NCHZ in oviro za kolektivna odpuščanja, torej spada v okvir tako prvega kot drugega položaja, ki sta obravnavana v sodbah z dne 1. decembra 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579, točka 45), in z dne 17. junija 1999, Piaggio (C-295/97, EU:C:1999:313, točka 43) (glej točko 72 zgoraj).

152 Zato Komisija ni storila napake s tem, da je zaradi opredelitve te družbe kot „strateške družbe“ ugotovila obstoj gospodarske prednosti, ki je bila podeljena družbi NCHZ in je vključevala državna sredstva.

153 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba prvi in drugi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

C. Drugi tožbeni razlog: neupoštevanje obveznosti skrbne in nepristranske preučitve ter kršitev obveznosti sodelovanja, ki jo ima Komisija

154 Po mnenju tožeče stranke Komisija ni izpolnila obveznosti, da skrbno in nepristransko preuči ukrep, ki pomeni zatrjevano državno pomoč, saj bi v bistvu pred sprejetjem izpodbijanega sklepa morala zahtevati več informacij.

155 Komisija ob podpori intervenientke izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.

156 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da če je Komisija menila, da je potrebna podrobnejša naknadna analiza, bi jo morala zahtevati, česar pa naj ne bi storila. Poleg tega naj bi bila analiza iz marca 2014 napačno prezrta le zato, ker naj bi bila pripravljena naknadno, čeprav naj Komisija ne bi izpodbijala točnosti in zanesljivosti informacij, ki jih je vsebovala in ki niso bile odvisne od časa.

157 V skladu s sodno prakso glede načel izvajanja dokazov na področju državnih pomoči mora Komisija skrbno in nepristransko voditi postopek preučitve izpodbijanih ukrepov, tako da ima v ta namen pri sprejetju končne odločbe o ugotovitvi obstoja pomoči in po potrebi njene nezakonitosti na voljo najzanesljivejše in najpopolnejše podatke (sodbi z dne 2. septembra 2010, Komisija/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, točka 90, in z dne 3. aprila 2014, Francija/Komisija, C-559/12 P, EU:C:2014:217, točka 63).

158 Komisija lahko sprejme odločbo na podlagi informacij, ki jih ima na voljo, če ji država članica, ob kršitvi svoje obveznosti sodelovanja s to institucijo na podlagi člena 4(3) PEU, ne predloži informacij, ki se od nje zahtevajo bodisi za preverjanje opredelitve in združljivosti nove ali spremenjene pomoči z notranjim trgom bodisi za preverjanje pravilne uporabe predhodno odobrene pomoči. V vsakem primeru mora Komisija pred sprejetjem take odločbe državi članici naložiti, naj ji v roku, ki ji ga določi, predloži vse dokumente in informacije, potrebne za izvajanje nadzora. Le če država članica Komisiji kljub zahtevi ne predloži zahtevanih informacij, lahko ta zaključi postopek in na podlagi elementov, ki jih ima na voljo, sprejme odločbo (sodba z dne 13. septembra 2010, Grčija in drugi/Komisija, T-415/05, T-416/05 in T-423/05, EU:T:2010:386, točka 226).

159 Ugotoviti je treba, da so slovaški organi analizo z dne 21. marca 2014 priložili četrtemu odgovoru Komisiji z dne 14. maja 2014.

160 Na eni strani je treba poudariti, da so slovaški organi sami večkrat obravnavali vprašanje, kaj bi se zgodilo decembra 2009, če družba NCHZ ne bi bila opredeljena kot „strateška družba“. Tega vprašanja so se namreč lotili že v drugem odgovoru Komisiji z dne 29. novembra 2013 in tretjem odgovoru Komisiji z dne 13. januarja 2014. Posledično Komisiji ni mogoče očitati, da od slovaških organov ni zahtevala nove analize, da bi po njihovem četrtem odgovoru dobila nove informacije. V zvezi s tem je treba poudariti, da je bil v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 13. septembra 2010, Grčija in drugi/Komisija (T-415/05, T-416/05 in T-423/05, EU:T:2010:386), na katero se sklicuje tožeča stranka, položaj drugačen. V tej zadevi odločba o začetku formalnega postopka preiskave namreč ni vsebovala predhodne ocene spornih ukrepov, da bi se ugotovilo, ali vsebujejo element pomoči, in v upravnem postopku navedeni ukrepi niso bili izrecno izpodbijani, prav tako se niso zahtevale informacije o skladnosti teh ukrepov s tržnimi pogoji. V teh okoliščinah je sodišče Unije menilo, da zadevni državi članici ni mogoče očitati, da Komisiji ni predložila zadostnih informacij, da bi ji omogočila presojo spornih ukrepov ob poznavanju zadeve, in da je morala Komisija v skladu s svojo obveznostjo vestne in nepristranske preučitve v interesu pravilne uporabe temeljnih pravil Pogodbe v zvezi z državnimi pomočmi nadaljevati in poglobiti preiskavo (glej v tem smislu sodbo z dne 13. septembra 2010, Grčija in drugi/Komisija, T-415/05, T-416/05 in T-423/05, EU:T:2010:386, točke 240, 246 in 249).

161 Na drugi strani je treba poudariti, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke ni moglo biti „jasno“, da morajo biti informacije, ki jih je treba dobiti pri stečajnem upravitelju, zbrane v okviru naknadne analize. Slovaški organi so namreč v prvem odgovoru Komisiji z dne 2. septembra 2013 trdili, da je treba merilo zasebnega upnika uporabiti za zavod za socialno zavarovanje in zdravstveno zavarovalnico. Dalje, navedeni organi so v drugem odgovoru Komisiji z dne 29. novembra 2013 navedli, da je „[slovaška] država […] naredila, kar je Komisija od nje zahtevala z vidika merila zasebnega upnika“. Navedli so tudi, da so se vsi zasebni upniki odločili za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ, in dodali, da je treba merilo zasebnega upnika glede na sodno prakso, gospodarske vidike družbe NCHZ in načelo dobrega upravljanja uporabiti le za zavod za socialno zavarovanje. Poleg tega tožeča stranka poudarja, da so bila v naknadni analizi „obravnavana upoštevna vprašanja za ‚prenos državnih sredstev‘ in ‚merilo zasebnega upnika‘“.

162 Vendar ob domnevi, da je bilo merilo zasebnega upnika uporabljeno v skladu s sodno prakso, naknadna analiza ni mogla biti upoštevna (glej v tem smislu sodbo z dne 16. maja 2002, Francija/Komisija, C-482/99, EU:C:2002:294, točka 71; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbo z dne 5. junija 2012, Komisija/EDF, C-124/10 P, EU:C:2012:318, točka 105). Poleg tega v nasprotju s trditvami tožeče stranke taka analiza ni „očitno primerno orodje“ za potrebe merila, določenega v sodbi z dne 1. decembra 1998, Ecotrade (C-200/97, EU:C:1998:579). Analiza verjetnega razvoja pod vplivom zakona o stečaju, to je po besedah tožeče stranke preučitev, „kako bi se zasebni upniki odločili v okviru pristojnega odbora“, je namreč morala temeljiti na podatkih iz obdobja, ko je bila družba NCHZ opredeljena kot „strateška družba“ in se je zanjo uporabljal zakon o strateških družbah (glej točko 121 zgoraj).

163 V tem okviru, ker so slovaški organi v prilogi k četrtemu odgovoru Komisiji z dne 14. maja 2014 poslali samo eno analizo, v kateri so bili uporabljeni naknadni podatki, skupaj s pojasnilom o uporabljeni metodologiji, kar ni sporno, je treba po zgledu Komisije ugotoviti, da ji ni bilo treba zahtevati drugih informacij o tem.

164 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da je bil sklep o vračilu zatrjevane državne pomoči sprejet na podlagi začasnih številk, brez predhodne zahteve po potrditvi dokončnih številk, kar naj bi pomenilo, da Komisija očitno ni izpolnila svoje obveznosti sodelovanja in dolžnosti, da odločbe sprejme na podlagi tehtnih informacij. Trdi, da z zahtevo po ustreznih informacijah po koncu formalne preiskave ni mogoče odpraviti kršitve njene obveznosti, da zahteva posredovanje upoštevnih informacij.

165 Komisija je v izpodbijanem sklepu menila, da znesek pomoči ustreza neplačanim obveznostim do države in javnih subjektov, ki so se nakopičile v obdobju, ko se je za družbo NCHZ uporabljal zakon o strateških družbah. Navedla je, da je na podlagi informacij, ki so jih zagotovili slovaški organi, znesek neplačanih obveznosti do javnih upnikov znašal 735.817,44 EUR 31. decembra 2009 in 5.519.241,54 EUR 31. decembra 2010. Omenila je dejstvo, da sta ta zneska najnatančnejši in razmeroma konservativni razpoložljivi oceni zneskov terjatev, ki do takrat niso bile plačane. Po njenem mnenju so slovaški organi namreč trdili, da natančne informacije o zneskih neplačanih dolgov do javnih upnikov niso obstajale niti na datum, ko je bila družba NCHZ opredeljena kot „strateška družba“, niti takrat, ko se je zakon o strateških družbah zanjo nehal uporabljati. Komisija je ugotovila, da je pomoč znašala 4.783.424,10 EUR (točka 101 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

166 Spomniti je treba, da v skladu s členom 14(3) Uredbe št. 659/1999 pristojni nacionalni organ nezakonito pomoč od prejemnika izterja po postopkih, ki jih določa nacionalno pravo (glej sodbo z dne 13. februarja 2014, Mediaset, C-69/13, EU:C:2014:71, točka 34 in navedena sodna praksa). Pravo Unije ne zahteva, da se vračilo take pomoči izvede le na podlagi sklepa Komisije o vračilu (sodba z dne 11. septembra 2014, Komisija/Nemčija, C-527/12, EU:C:2014:2193, točka 39).

167 Iz tega sledi, da se na področju državnih pomoči z nobeno določbo prava Unije od Komisije ne zahteva, da pri odrejanju vračila pomoči, razglašene za nezdružljivo z notranjim trgom, določi natančen znesek pomoči, ki ga je treba vrniti. Dovolj je, da so v odločbi Komisije podatki, na podlagi katerih lahko naslovnik sam in brez pretiranih težav določi ta znesek (sodbi z dne 12. oktobra 2000, Španija/Komisija, C-480/98, EU:C:2000:559, točka 25, in z dne 12. maja 2005, Komisija/Grčija, C-415/03, EU:C:2005:287, točka 39).

168 Iz sodne prakse izhaja, da Komisija torej lahko upravičeno ugotovi le obveznost vrnitve predmetne pomoči, nacionalnim organom pa prepusti skrb, da izračunajo natančne zneske, ki jih je treba povrniti (glej v tem smislu sodbo z dne 12. maja 2005, Komisija/Grčija, C-415/03, EU:C:2005:287, točka 40). Poleg tega obveznost države članice za izračun natančnega zneska pomoči, ki ga je treba izterjati, spada v širši okvir obveznosti lojalnega sodelovanja, ki je določena v členu 4(3) PEU ter medsebojno zavezuje Komisijo in države članice pri izvajanju pravil Pogodbe s področja državnih pomoči (glej v tem smislu sodbo z dne 13. junija 2002, Nizozemska/Komisija, C-382/99, EU:C:2002:363, točka 91). Znesek

pomoči se lahko natančno določi pozneje, v fazi izterjave pomoči, to je po sprejetju izpodbijanega sklepa (glej v tem smislu sodbo z dne 13. decembra 2017, Grčija/Komisija, T-314/15, neobjavljena, EU:T:2017:903, točka 203).

169 V obravnavani zadevi je treba poudariti, da se je med upravnim postopkom razpravljalo o vprašanju zneska terjatev. Tako je bilo zlasti v četrtem odgovoru slovaških organov z dne 14. maja 2014. Kot trdi Komisija, je – kot dokazuje odgovor slovaških organov – izrecno zahtevala „podrobne informacije o dolgovih (javni in zasebni zavarovani in nezavarovani upniki družbe NCHZ [ter] dolgovani zneski) ob petih različnih priložnostih: (i) na začetku stečajnega obdobja, (ii) decembra 2009 (razglasitev družbe NCHZ za strateško družbo), (iii) januarja 2011, (iv) na datum prodaje družbe NCHZ družbi Via Chem Slovakia in (v) ob koncu stečajnega obdobja“. Zneski, ki jih je Komisija uporabila kot zneske javnih terjatev na začetku in koncu zadevnega obdobja (točka 101 obrazložitve izpodbijanega sklepa), so seštevki zneskov, ki so jih slovaški organi navedli kot dolgovane zneske na dan 31. decembra 2009 in na dan 31. decembra 2010. V zvezi s tem so slovaški organi pojasnili, da njihov odgovor temelji na podatkih, ki jih je imel na voljo stečajni upravitelj, in da ti podatki ne morejo predstavljati „dejanskega“ zneska terjatev, zlasti ker je terjatev, ki je obstajala decembra 2010, lahko bila plačana januarja 2011. Zato je treba ugotoviti, da je ta odgovor pomenil, da so bile posredovane informacije, ki so bile na voljo. Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne izpodbija dejstva, da je Komisija predstavila svojo metodo izračuna zneska pomoči, ki jo je treba izterjati.

170 Glede na navedeno Komisiji ni mogoče očitati, da pred sprejetjem izpodbijanega sklepa ni počakala, da ji slovaški organi pošljejo nove številke.

171 Poleg tega ni mogoče sklepati, kot namiguje tožeča stranka, da je Komisija hotela izraziti svoje neodobravanje glede nezakonitosti zadevnega ukrepa s tem, da je naložila izterjavo zneska, ki je višji od vrednosti pomoči, ki jo je prejel upravičenec. Tožeča stranka sicer v podporo tej trditvi ne navaja nobenega elementa iz spisa.

172 Dodatno je treba spomniti, da morata v skladu z obveznostjo lojalnega sodelovanja, ki je določena v členu 4(3) PEU ter medsebojno zavezuje Komisijo in države članice pri izvajanju pravil Pogodbe s področja državnih pomoči (glej v tem smislu sodbo z dne 13. junija 2002, Nizozemska/Komisija, C-382/99, EU:C:2002:363, točka 91), Komisija in zadevna država članica sodelovati v dobri veri. Komisija je v odgovorih na vprašanja, ki jih je Splošno sodišče postavilo v okviru ukrepov procesnega vodstva (glej točko 30 zgoraj), pojasnila, da so v fazi izterjave zadevne pomoči različni javni upniki družbe NCHZ predložili natančnejše številke, ki jih pred sprejetjem izpodbijanega sklepa ni imela na voljo in so se nanašale med drugim na terjatve Slovenský vodohospodársky podnik (državno podjetje za upravljanje voda, Slovaška), ter da je bilo iz tako poslanih številk razvidno, da bi dejanski znesek pomoči lahko bil višji od zneska pomoči, navedenega v izpodbijanem sklepu, česar tožeča stranka ni izpodbijala.

173 Posledično Komisiji ni mogoče očitati, niti da je v izpodbijanem sklepu upoštevala ocene, ki so temeljile na podatkih, ki so jih sporočili slovaški organi, niti da je kršila svojo obveznost sodelovanja.

174 Iz tega izhaja, da je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

D. Tretji del prvega tožbenega razloga: očitna napaka pri presoji pri izračunu zneska zatrjevane državne pomoči

175 Tožeča stranka trdi, da tudi če bi Komisija lahko pravilno ugotovila, da je bila družbi NCHZ s prvim ukrepom dodeljena državna pomoč, je pri izračunu zneska navedene pomoči storila očitno napako pri presoji.

176 Komisija ob podpori intervenientke izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.

177 Komisija je v izpodbijanem sklepu menila, da znesek pomoči ustreza neplačanim obveznostim do slovaške države in javnih subjektov, ki so se nakopičile v obdobju, ko se je za družbo NCHZ uporabljal zakon o strateških družbah (točka 101 obrazložitve izpodbijanega sklepa) (glej točko 165 zgoraj).

178 Na prvem mestu, tožeča stranka meni, da bi se velik del neplačanih dolgov družbe NCHZ nakopičil, tudi če bi bila v prvem stečajnem obdobju sprejeta odločitev o likvidaciji te družbe. Komisija naj bi zato storila očitno napako pri presoji s tem, da teh dolgov ni upoštevala v „protidejstvenem scenariju“. Družba NCHZ naj namreč ne bi mogla biti likvidirana pred majem 2010 in deleža neplačanih javnih obveznosti, ki so se nakopičile do takrat, naj ne bi bilo mogoče šteti za posledico zakona o strateških družbah in zato za državno pomoč. Poleg tega bi tako likvidacijo lahko povzročile tudi neplačane obveznosti družbe NCHZ do zavoda za socialno zavarovanje.

179 Spomniti je treba, da je Komisija pravilno menila, da je družba NCHZ dobila prednost, ki je povzročila dodatne stroške za slovaško državo, ker se je za to družbo v prvem stečajnem obdobju uporabljal zakon o strateških družbah (glej točko 152 zgoraj).

180 V skladu z ustaljeno sodno prakso pa je namen obveznosti države, da ukine pomoč, za katero Komisija meni, da ni združljiva z notranjim trgom, ponovna vzpostavitev prejšnjega stanja (glej sodbo z dne 4. aprila 1995, Komisija/Italija, C-350/93, EU:C:1995:96, točka 21 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 17. junija 1999, Belgija/Komisija, C-75/97, EU:C:1999:311, točki 64 in 65). Z vračilom prejemnik izgubi ugodnost, ki je je bil glede na svoje konkurente deležen na trgu, in znova se vzpostavi položaj pred dodelitvijo pomoči (glej v tem smislu sodbi z dne 15. decembra 2005, Unicredito Italiano, C-148/04, EU:C:2005:774, točka 113, in z dne 4. marca 2009, Associazione italiana del risparmio gestito in Fineco Asset Management/Komisija, T-445/05, EU:T:2009:50, točka 193).

181 Iz tega izhaja, da Komisija ni storila napake s tem, da je menila, da mora za ponovno vzpostavitev prejšnjega stanja znesek pomoči, ki ga je treba vrniti, ustrezati znesku neplačanih javnih terjatev v obdobju, ko se je za družbo NCHZ uporabljal zakon o strateških družbah.

182 Nasprotno pa trditev tožeče stranke temelji na predpostavki „alternativnega scenarija“ in odločitve pristojnega odbora, da družba NCHZ neha poslovati na začetku prvega stečajnega obdobja. Vendar zneskov, ki jih je treba vrniti, ni mogoče določati ob upoštevanju različnih transakcij, ki bi lahko bile opravljene, če ne bi obstajal ukrep, ki je privedel do dodelitve pomoči, in ponovna vzpostavitev prejšnjega stanja ne pomeni drugačne rekonstrukcije preteklosti glede na take hipotetične elemente, kot so pogosto številne odločitve, ki bi jih udeleženi subjekti lahko sprejeli (glej v tem smislu in po analogiji sodbi z dne 15. decembra 2005, Unicredito Italiano, C-148/04, EU:C:2005:774, točki 114 in 118, in z dne 4. marca 2009, Associazione italiana del risparmio gestito in Fineco Asset Management/Komisija, T-445/05, EU:T:2009:50, točka 203). V zvezi s tem je treba poudariti, da čeprav tožeča stranka navaja zelo natančne številke in zlasti trdi, da je treba terjatve zavoda za socialno zavarovanje in terjatve zdravstvene zavarovalnice zmanjšati za 1.590.091,20 EUR oziroma 276.626,24 EUR, ti podatki temeljijo le na predpostavkah. Prvič, če bi se upošteval scenarij, ki ga je predstavila tožeča stranka, datum, ko bi bila sprejeta odločitev o prenehanju poslovanja družbe NCHZ, namreč ne bi bil znan. Drugič, v nasprotju z njenimi trditvami naj bi bilo glede na študijo iz junija 2010, na katero se sklicuje, za prenehanje poslovanja potrebnih od 10 do 18 tednov, in ne nujno 18 tednov. Tretjič, še vedno v skladu s scenarijem, ki ga je predstavila tožeča stranka, ni nobene gotovosti o številu zaposlenih, ki bi jih bilo treba odpustiti, saj so se nekateri zaposleni lahko odločili, da družbo NCHZ zapustijo pred prenehanjem njenega poslovanja, kar bi imelo posledice za zneske, dolgovane zgoraj navedenima javnima subjektoma.

183 Posledično je treba trditev tožeče stranke zavrniti v delu, ki temelji na napačni premisi, v skladu s katero je Komisija morala upoštevati stroške likvidacije družbe NCHZ na začetku prvega stečajnega obdobja.

184 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da ocena, ki jo je Komisija opravila v zvezi z dolgovi, ki so se nakopičili v prvem stečajnem obdobju, temelji na netočnih številkah in ocenah. Vendar je bilo v okviru drugega tožbenega razloga že navedeno, da so se za izračun zneska pomoči uporabile številke, ki so jih sporočili slovaški organi, in da je točni znesek terjatev navedenega subjekta vsekakor mogoče določiti v fazi izterjave (glej točke od 164 do 173 zgoraj).

185 Glede na vse navedeno je treba tretji del prvega tožbenega razloga zavrniti.

186 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti v celoti.

E. Šesti tožbeni razlog: kršitev člena 296 PDEU v zvezi z ugotovitvijo Komisije o obstoju gospodarske kontinuitete

187 Tožeča stranka trdi, da ne razume razlogov, iz katerih je Komisija ugotovila obstoj gospodarske kontinuitete, in zatrjuje, da obrazložitev izpodbijanega sklepa v zvezi s tem ni zadostna, da bi lahko Splošno sodišče opravilo sodni nadzor nad tem sklepom. V repliki trdi, da že to, da je bila Komisija v odgovoru na tožbo prisiljena pojasniti, zakaj v izpodbijanem sklepu „(ni) uporabila“ konkretno kazalnikov, ki jih je opredelila kot upoštevne za potrebe te presoje (točka 132 obrazložitve izpodbijanega sklepa), dokazuje, da izpodbijani sklep v zvezi s tem ni zadostno obrazložen.

188 Komisija ob podpori intervenientke izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.

189 Najprej je treba ugotoviti, da je Komisija v izpodbijanem sklepu pojasnila, da bo analizirala le obstoj morebitne gospodarske kontinuitete med družbo NCHZ in tožečo stranko, pri čemer se je sklicevala na dejstvo, da družba Via Chem Slovakia ni nikoli upravljala in vodila družbe NCHZ, ker jo je tožeči stranki prodala 1. avgusta 2012, to je le en dan po tem, ko je končala svoj prevzem družbe NCHZ (točki 133 in 134 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Trdila je, da priznava, da obseg teh dveh transakcij ni povsem enak, saj je družba Via Chem Slovakia ostala lastnica nekaterih nepremičnin. Ugotovila je, da so bile nepremičnine, potrebne za nadaljevanje gospodarskih dejavnosti družbe NCHZ, tožeči stranki vseeno na voljo na podlagi zakupne pogodbe. Pojasnila je, da bodo zato posebne značilnosti obeh transakcij upoštevane, če so pomembne za to presojo (točka 135 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

190 Nato je treba ugotoviti, da je Komisija navedla, da se obveznost vračila nezdružljive državne pomoči lahko razširi na novo družbo, na katero je družba, ki je prejela navedeno pomoč, prenesla del svojih sredstev ali ji jih prodala, če je na podlagi tega prenosa ali prodaje mogoče ugotoviti, da med družbama obstaja gospodarska kontinuiteta (točka 130 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Dodala je, da se v skladu s sodno prakso presoja gospodarske kontinuitete med prejemnikom pomoči in podjetjem, na katero so bila prenesena njegova sredstva, opravi na podlagi sklopa indicev, ki jih je naštela (točka 132 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

191 Komisija je obe prodajni transakciji analizirala z vidika naštetih indicev. Prvič, vprašala se je, ali prodajna cena, ki jo je plačala družba Via Chem Slovakia, in nato prodajna cena, ki jo je tožeča stranka plačala za „sredstva“ družbe, ustrezata tržni ceni, in ugotovila, da verjetno ni tako (točke od 136 do 148 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Drugič, glede obsega posamezne prodajne transakcije je menila, da je bila predmet prodaje družbe NCHZ družbi Via Chem Slovakia celotna družba NCHZ kot delujoče podjetje z vsemi sredstvi, pravicami in obveznostmi, povezanimi z družbo NCHZ, ter da tožeča stranka nadaljuje dejavnosti družbe NCHZ brez kakršnih koli večjih sprememb trgovinske, kadrovske ali proizvodne politike (točke od 149 do 158 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Tretjič, navedla je, da ker nima nasprotnih dokazov, domneva, da ni nobenih povezav med nekdanjimi in novimi lastniki družbe NCHZ, prodane tožeči stranki (točke od 159 do 162 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Četrtič, v zvezi s trenutkom „prodaje“ je ugotovila, da je bila ta izvedena po tem, ko je Komisija začela predhodno preiskavo pritožbe in rezultate posredovala slovaškim organom,

da bi predložili pripombe (točka 163 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Petič, v zvezi z ekonomsko logiko transakcije je menila, da ni nobenih sprememb poslovne strategije in da tožeča stranka enostavno uporablja sredstva na enak način, kot jih je prodajalec (točke od 164 do 167 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

192 Nazadnje je treba ugotoviti, da je Komisija menila, da se edine spremembe, kot se zdi, nanašajo na ime družbe in pravno osebo, ki ji pripada družba NCHZ. Sklicevala se je na pogoje razpisa iz leta 2011 in prodajno pogodbo med družbama NCHZ in Via Chem Slovakia z dne 16. januarja 2012, v skladu s katerimi je bila družba NCHZ v bistvu prodana kot sklop opredmetenih in neopredmetenih sredstev skupaj z njenimi zaposlenimi. Pojasnila je, da je „prevzemnik“ ohranil portfelj proizvodnje in poslovno politiko družbe NCHZ ter da cena, plačana za družbo NCHZ, verjetno ne pomeni tržne cene (točka 168 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Ugotovila je, da med družbo NCHZ in tožečo stranko obstaja gospodarska kontinuiteta (točka 169 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

193 Tako je treba ugotoviti, da je Komisija navedla razloge, iz katerih je ugotovila obstoj gospodarske kontinuitete med družbo NCHZ in tožečo stranko. V točki 168 obrazložitve izpodbijanega sklepa pod naslovom „Sklepne ugotovitve o gospodarski kontinuiteti med podjetjem NCHZ in gospodarskimi dejavnostmi, ki jih je prevzel[a] in jih upravlja [tožeča stranka]“ je res omenila dokaze v zvezi s prevzemom družbe NCHZ s strani družbe Via Chem Slovakia. Vendar je treba za to sklicevanje tako v zvezi s portfeljem proizvodov kot v zvezi s plačano ceno ob upoštevanju presoje v točkah od 146 do 157 obrazložitve izpodbijanega sklepa šteti, da se vsekakor nanaša na tožečo stranko.

194 Poleg tega se zaradi pojasnila Komisije, da je treba gospodarsko kontinuiteto oceniti na podlagi sklopa indicev, lahko razume, da so po analizi nekaterih elementov indici, omenjeni v točki 168 obrazložitve izpodbijanega sklepa, tisti, na katerih je temeljila njena ugotovitev.

195 Poleg tega je Komisija v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, predstavila svoje razlogovanje v zvezi s prodajno ceno med družbama NCHZ in Via Chem Slovakia, ki ga ni mogoče opredeliti kot nenatančno in nejasno, in razlogovanje v zvezi s prodajno ceno med družbo Via Chem Slovakia in tožečo stranko, ki ga ni mogoče opredeliti kot nerazumljivo. Komisija je namreč, prvič, predstavila razloge, iz katerih je menila, da pogoji razpisa iz leta 2011 ne dovoljujejo vključitve največjega možnega števila ponudnikov, ki bi med seboj tekmovali s svojimi najboljšimi ponudbami, kar je predpogoj za prodajo po najvišji možni tržni ceni (točke od 136 do 144 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Drugič, pojasnila je, da je bila prodaja pripravljena kot prodaja delujočega podjetja, kar je izključevalo možnost doseganja najvišje možne končne cene z oddajo ponudb za posamezne dele področij dejavnosti družbe NCHZ (točka 145 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Tretjič, ugotovila je, da gre v primeru prodaje družbe NCHZ s strani družbe Via Chem Slovakia tožeči stranki za transakcijo med dvema zasebnima družbama, pri čemer ni bil organiziran razpis, da sta se za ceno enostavno dogovorili obe zasebni družbi, pri čemer drugi subjekti niso imeli možnosti ponuditi višje cene, in da so zato dvomi glede tega, ali je cena, ki jo je plačala družba Via Chem Slovakia, ustrezala tržni ceni, povezani tudi s ceno, ki jo je plačala tožeča stranka (točka 146 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

196 Iz tega sledi, da je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah od 39 do 41 zgoraj, šteti, da je izpodbijani sklep zadostno obrazložen v zvezi s presojo Komisije glede obstoja gospodarske kontinuitete med družbo NCHZ in tožečo stranko, ter posledično zavrniti šesti tožbeni razlog.

F. Četrti tožbeni razlog: kršitev člena 107(1) in člena 108(2) PDEU ter člena 14(1) Uredbe št. 659/1999 zaradi razširitve obveznosti vračila zatrjevane državne pomoči na tožečo stranko

197 Tožeča stranka trdi, da je Komisija kršila člen 107(1) in člen 108(2) PDEU ter člen 14(1) Uredbe št. 659/1999 s tem, da je menila, da obstaja gospodarska kontinuiteta med družbo NCHZ in tožečo stranko, in je nanjo razširila obveznost vračila zatrjevane državne pomoči.

198 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da v skladu s sodno prakso državna pomoč ne more biti prenesena na prevzemnika sredstev prejemnika navedene pomoči, razen če so bila ta sredstva pridobljena po nižji ceni od tržne. Ker pa naj bi družba Via Chem Slovakia in nato tožeča stranka sredstva družbe NCHZ kupili po tržni ceni, naj se za tožečo stranko ne bi moglo šteti, da je prejela državno pomoč, in že ta razlog naj bi zadostoval za izključitev kakršne koli izterjave od tožeče stranke (glej v tem smislu sodbi z dne 29. aprila 2004, Nemčija/Komisija, C-277/00, EU:C:2004:238, točka 70, in z dne 1. julija 2009, Operator ARP/Komisija, T-291/06, EU:T:2009:235, točka 67). Posledično naj bi pristop Komisije v obravnavani zadevi pomenil kršitev člena 14 Uredbe št. 659/1999, ker se v skladu s to določbo in ustaljeno sodno prakso državna pomoč lahko izterja le od njenega prejemnika.

199 Po mnenju tožeče stranke sodba z dne 28. marca 2012, Ryanair/Komisija (T-123/09, EU:T:2012:164, točki 161 in 162), ne podpira trditve Komisije, da tržna cena ni odločilno merilo, saj je v tej sodbi zaradi dejstva, da je bila plačana cena, ki ustreza tržni vrednosti, postala odvečna preučitev drugih meril za presojo gospodarske kontinuitete. Komisija naj bi sicer to razumevanje sodne prakse potrdila v obvestilu, naslovljenem „Za učinkovito izvajanje odločb Komisije, ki od držav članic zahtevajo dosego vračila nezakonite in nezdružljive državne pomoči“ (UL 2007, C 272, str. 4, v nadaljevanju: obvestilo iz leta 2007), saj je v točki 33 tega obvestila navedla, da lahko vračilo razširi le, če lahko dokaže, da so bila sredstva prodana po nižji ceni od tržne. V obravnavani zadevi pa naj bi trdila, da lahko svobodno uporablja kazalnike, naštete v zgoraj navedeni sodbi, in z izjemo trditve, da mora biti obseg transakcije najpomembnejši kazalnik, naj se ne bi niti potrudila, da bi pojasnila hierarhijo različnih kazalnikov.

200 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da tudi v primeru, ko so bila sredstva prejemnika pomoči prenesena po nižji ceni od tržne, zgolj to dejstvo Komisiji ne dovoljuje, da odločbo o vračilu razširi na kupca teh sredstev. Komisija bi nasprotno morala dokazati, da so bila sredstva prenesena zaradi izogibanja nalogu za vračilo, in to tako, da bi dokazala obstoj gospodarske kontinuitete med prejemnikom pomoči in kupcem z vidika nekaterih meril (glej v tem smislu sodbo z dne 29. aprila 2004, Nemčija/Komisija, C-277/00, EU:C:2004:238, točka 86). V obravnavani zadevi naj bi ta merila nesporno govorila proti možnosti izogibanja ali gospodarske kontinuitete. Tudi če bi bile ugotovitve Komisije točne, z njimi namreč ne bi bilo mogoče utemeljiti njene sklepne ugotovitve o obstoju gospodarske kontinuitete, saj ob upoštevanju njene prakse odločanja in sodne prakse obseg prenosa sam po sebi ne bi zadostoval za tako ugotovitev, tudi kar zadeva prodajo po načelu kontinuitete podjetja, saj je tožeča stranka poleg tega dokazala, da je bila dosežena najvišja tržna cena. Posledično naj med družbama NCHZ in Via Chem Slovakia ne bi bilo gospodarske kontinuitete, še toliko manj pa med družbo NCHZ in tožečo stranko.

201 Na tretjem mestu, tožeča stranka meni, da ima zlasti v stečajnih zadevah pristop Komisije pogubne ekonomske posledice in da z vidika konkurenčnega prava ni nujno potreben. Komisija naj bi poskušala oblikovati strožjo sodno prakso, v skladu s katero bi bil obseg transakcije odločilno merilo, prodajna cena pa bi postala kvečjemu dodatno merilo.

202 Komisija ob podpori intervenientke izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke. Meni, da je upoštevala različne elemente, navedene v sodni praksi, in posebnosti obravnavane zadeve ter da ni storila napake s tem, da je v obravnavani zadevi ugotovila obstoj gospodarske kontinuitete in zato obveznost vračila razširila na tožečo stranko.

203 Preudarki, ki jih je Komisija v izpodbijanem sklepu navedla v zvezi z obstojem gospodarske kontinuitete med družbo NCHZ in tožečo stranko, so predstavljeni v točkah od 189 do 192 zgoraj.

1. Uvodne ugotovitve

204 Poudariti je treba ,da člen 14(1) Uredbe št. 659/1999, naslovljen „Vračilo pomoči“, določa:

„Če se v primerih nezakonite pomoči sprejmejo negativne odločbe, Komisija odloči, da mora zadevna država članica sprejeti vse potrebne ukrepe, da upravičenec vrne pomoč […].“

205 V skladu z ustaljeno sodno prakso je primarni cilj, ki se uresničuje z vračilom nezakonito izplačane državne pomoči, odpraviti izkrivljeno konkurenco, ki je posledica konkurenčne prednosti, nastale zaradi nezakonite pomoči. Ponovna vzpostavitev stanja pred izplačilom pomoči, ki ni zakonita ali združljiva z notranjim trgom, pomeni nujno zahtevo za ohranitev polnega učinka določb Pogodb, ki se nanašajo na državne pomoči (glej sodbo z dne 7. marca 2018, SNCF Mobilités/Komisija, C-127/16 P, EU:C:2018:165, točka 104 in navedena sodna praksa).

206 Čeprav Uredba št. 659/1999 ne predvideva izrecno primera odločbe Komisije, s katero se ugotovi gospodarska kontinuiteta med prvotnim prejemnikom zadevne pomoči in drugim subjektom, je sodišče Unije to načelo razvilo, da bi Komisiji omogočilo, da obveznost vračila pomoči razširi na prevzemnika sredstev prvotnega prejemnika zadevne pomoči in zagotovi polni učinek odločb o vračilu.

207 Tako je treba nezakonite pomoči izterjati pri družbi, ki nadaljuje gospodarsko dejavnost podjetja, ki je imelo koristi od teh pomoči, če je ugotovljeno, da ima ta družba še naprej dejansko korist od konkurenčne prednosti, ki je povezana z upravičenostjo do teh pomoči (glej sodbo z dne 7. marca 2018, SNCF Mobilités/Komisija, C-127/16 P, EU:C:2018:165, točka 106 in navedena sodna praksa).

208 Iz sodne prakse izhaja, da se pri presoji obstoja take gospodarske kontinuitete lahko upoštevajo ti elementi: predmet prenosa (sredstva in obveznosti, kontinuiteta delovne sile, sredstva v paketu), cena prenosa, enakost delničarjev ali lastnikov prevzemnega podjetja in prvotnega podjetja, čas izvedbe prenosa (po začetku preiskave, sprožitvi postopka ali končni odločbi) in nazadnje ekonomski razlogi za transakcijo (glej v tem smislu sodbe z dne 8. maja 2003, Italija in SIM 2 Multimedia/Komisija, C-328/99 in C-399/00, EU:C:2003:252, točka 78, zadnja alinea; z dne 7. marca 2018, SNCF Mobilités/Komisija, C-127/16 P, EU:C:2018:165, točka 108; z dne 13. septembra 2010, Grčija in drugi/Komisija, T-415/05, T-416/05 in T-423/05, EU:T:2010:386, točka 135, in z dne 28. marca 2012, Ryanair/Komisija, T-123/09, EU:T:2012:164, točka 155). Sodišče Unije je pojasnilo, da Komisiji ni naloženo, da upošteva vse zgornje elemente, kar potrjuje uporaba izraza „se lahko upoštevajo“ (glej v tem smislu sodbi z dne 28. marca 2012, Ryanair/Komisija, T-123/09, EU:T:2012:164, točka 156, in z dne 17. decembra 2015, SNCF/Komisija, T-242/12, EU:T:2015:1003, točka 235).

209 Kar zadeva prodajno ceno, tudi če je tržna cena eno od najpomembnejših meril, ni zadostno merilo za ugotovitev neobstoja gospodarske kontinuitete (glej v tem smislu sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Mengozzija v zadevi SNCF Mobilités/Komisija, C-127/16 P, EU:C:2017:577, točka 116). V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, Komisija v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 28. marca 2012, Ryanair/Komisija (T-123/09, EU:T:2012:164, točke od 157 do 161), ugotovila neobstoj gospodarske kontinuitete s tem, da je odločbo oprla tako na predmet in ceno prenosa sredstev, ki je bila skladna s tržno ceno, kot na neenakost delničarjev in ekonomsko logiko transakcije, in ne le na ceno prenosa.

210 Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da če je podjetje, ki je prejelo nezakonite pomoči, v stečaju in če je bila ustanovljena družba za nadaljevanje dela dejavnosti tega podjetja v stečaju, lahko nadaljevanje te dejavnosti, če ni zagotovljeno vračilo zadevnih pomoči v celoti, ohranja izkrivljanje konkurence, ki ga povzroča konkurenčna prednost te družbe na trgu v primerjavi z njenimi konkurenti. Taka novoustanovljena družba je lahko tako, če se v njeno korist ta prednost ohrani, zavezana vrniti zadevne pomoči. Tako je, zlasti če pridobi sredstva družbe v stečaju, ne da bi jih plačala po ceni, skladni s tržnimi pogoji, ali če se ugotovi, da se je z ustanovitvijo take družbe obšla obveznost vračila

navedenih pomoči, kar velja, zlasti če plačilo cene, skladne s tržnimi pogoji, ne zadostuje za odpravo konkurenčne prednosti, povezane s prejemanjem nezakonitih pomoči (sodbe z dne 11. decembra 2012, Komisija/Španija, C-610/10, EU:C:2012:781, točke od 104 do 107; z dne 24. januarja 2013, Komisija/Španija, C-529/09, EU:C:2013:31, točki 107 in 109, in z dne 17. decembra 2015, SNCF/Komisija, T-242/12, EU:T:2015:1003, točka 234).

211 Nazadnje, spomniti je treba, da so merila iz sodne prakse za opredelitev dejanskega prejemnika pomoči objektivna in da za ugotovitev izognitve obveznosti vračila s prenosom sredstev ni nujno, da obstaja namera (glej v tem smislu sodbo z dne 13. septembra 2010, Grčija in drugi/Komisija, T-415/05, T-416/05 in T-423/05, EU:T:2010:386, točka 146).

212 Posledično iz sodne prakse izhaja, da čeprav dejstvo, da cena prenosa ni tržna cena, lahko povzroči razširitev obveznosti vračila, lahko okoliščina, da je cena prenosa skladna s tržnimi pogoji – v nasprotju s trditvami tožeče stranke – ne zadostuje za to, da sama po sebi izključi obstoj gospodarske kontinuitete, in v nekaterih okoliščinah ne preprečuje razširitve obveznosti vračila, ki nastane zaradi učinka izogibanja, ne da bi morala obstajati namera za tako izogibanje.

213 Poleg tega je treba pojasniti, da je bilo obvestilo iz leta 2007, na katero napotuje tožeča stranka, sprejeto pred, med drugim, sodbama z dne 13. septembra 2010, Grčija in drugi/Komisija (T-415/05, T-416/05 in T-423/05, EU:T:2010:386), in z dne 28. marca 2012, Ryanair/Komisija (T-123/09, EU:T:2012:164). Posledično Komisija v navedenem obvestilu po definiciji ni mogla upoštevati razvoja sodne prakse po letu 2007, zato ji ni mogoče očitati, da to zdaj upošteva.

214 Nazadnje, glede predmeta prenosa v obravnavani zadevi je treba pojasniti, da čeprav je v izpodbijanem sklepu včasih omenjena prodaja sredstev družbe NCHZ, ni sporno, da se je z izjemo nepremičnin prodaja, izvedena med družbo Via Chem Slovakia in tožečo stranko, nanašala na vsa sredstva in pravice, povezane s kemično proizvodnjo (proizvodni stroji in oprema, pogodbe), pa tudi na vse obveznosti, povezane s kemično proizvodnjo (vključno z vsemi pogodbami o zaposlitvi) (točka 135 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

215 Z vidika teh preudarkov je treba preučiti analizo Komisije v zvezi z obstojem gospodarske kontinuitete, ki upravičuje razširitev obveznosti vračila državne pomoči na tožečo stranko.

2. Prodajna cena družbe NCHZ

216 Tožeča stranka trdi, da Komisija obveznosti vračila ni mogla razširiti onkraj družbe NCHZ, ker so bila sredstva subjekta v stečaju prodana po tržni ceni.

217 Komisija izpodbija utemeljenost trditve tožeče stranke.

218 Komisija je v odločbi o začetku formalnega postopka preiskave podvomila o tem, da ceni, ki sta ju družba Via Chem Slovakia in nato tožeča stranka plačali za sredstva družbe NCHZ, ustrezata tržni ceni, v izpodbijanem sklepu pa je navedla, da še vedno dvomi o tem (točke 136, 146 in 147 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Na prvem mestu, Komisija je v zvezi s tem ugotovila, prvič, da je razpisni postopek za prodajo družbi Via Chem Slovakia vseboval možnost odločitve za prevzem zavez, ki vključujejo petletno ohranitev minimalne proizvodne ravni, minimalni znesek naložb in petletno omejitev možnosti prodaje ali prenosa sredstev družbe NCHZ, kar je lahko odvrnilo morebitne kandidate ali negativno vplivalo na predložene ponudbe (točke 17 in od 138 do 144 obrazložitve izpodbijanega sklepa), ter, drugič, da so lahko ponudniki kupili le vsa sredstva z namenom nadaljevanja poslovanja, s čimer ni bilo mogoče izključiti, da bi prodaja posameznih delov družbe NCHZ privedla do višje skupne prodajne cene (točka 145 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Na drugem mestu, ugotovila je, da je prenos družbe NCHZ s strani družbe Via Chem Slovakia na tožečo stranko zajemal transakcijo med zasebnima družbama zunaj razpisnega postopka (točka 146 obrazložitve izpodbijanega

sklepa). Iz tega je sklepala, da „se zdi verjetno, da sredstva podjetja NCHZ niso bila prodana na način, ki bi zagotavljal največje možne prihodke za preneseno podjetje“ (točka 147 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

a) Dokazno breme

219 Tožeča stranka trdi, da dokazno breme v zvezi z gospodarsko prednostjo, ki jo ima prevzemnik sredstev prejemnika pomoči, nosi Komisija in da ni dovolj, da izrazi dvome. Vendar naj ne bi predložila nobenega dokaza, da je bila prodajna cena dejansko nižja od tržne.

220 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

221 Poudariti je treba, da ker iz sodne prakse izhaja, da en element izmed tistih, ki jih je treba upoštevati pri presoji obstoja gospodarske kontinuitete, sam po sebi ni dovolj za izključitev razširitve obveznosti vračila na drugo podjetje, ki ni prvotni prejemnik zadevne pomoči, kot je na primer prodajna cena po tržni ceni, Komisiji ni treba nujno dokazati neobstoja take prodajne cene, da bi ugotovila gospodarsko kontinuiteto, neobstoj zagotovila o taki prodajni ceni pa se lahko upošteva pri celoviti presoji različnih preučenih elementov, ki jo opravi Komisija.

b) Prodaja družbi Via Chem Slovakia

1) Zatrjevana domneva prodaje po tržni ceni, če se prodaja izvede v okviru stečajnega postopka pod nadzorom sodišča

222 Tožeča stranka meni, da ker je bila prodaja izvedena v okviru stečajnega postopka pod nadzorom stečajnega sodišča, ki mora ravnati v interesu upnikov plačilno nesposobne družbe, se za sredstva domneva, da so bila prodana po najvišji možni ceni (glej v tem smislu sodbo z dne 29. aprila 2004, Nemčija/Komisija, C-277/00, EU:C:2004:238, točki 93 in 94).

223 Po mnenju Komisije ne obstaja domneva, da se vsaka prodaja v okviru stečajnega postopka izvede po tržni ceni.

224 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da Komisija v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 29. aprila 2004, Nemčija/Komisija (C-277/00, EU:C:2004:238, točki 92 in 93), ni podvomila o trditvi, da je bila prodaja izvedena po tržni ceni, in ni ugotovila, da je bila zaradi pogojev, povezanih s prodajo, prodajna cena nižja. Zato tožeča stranka to sodbo razlaga široko.

225 Poleg tega dejstvo, da prodaja poteka pod nadzorom sodišča, res ponuja zagotovilo, da bodo upoštevana določena pravila in da bo stečajno sodišče zagotovilo, da bodo terjatve upnikov poplačane v največji možni meri. Vendar je morala Komisija v obravnavani zadevi preveriti, ali je bilo s pogoji prodaje družbi Via Chem Slovakia mogoče zagotoviti plačilo tržne cene, in preučiti, kako je ta prodaja potekala.

2) Domnevno zagotovilo najvišje možne prodajne cene zaradi prodaje v okviru odprtega, preglednega in brezpogojnega razpisnega postopka

226 Po mnenju tožeče stranke je bil pri prodaji družbe NCHZ družbi Via Chem Slovakia prodajalec pravno zavezan doseči najvišjo možno prodajno ceno. Ker je bil razpisni postopek, ki ga je stečajni upravitelj organiziral v skladu z zahtevami, ki jih je določilo Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu), odprt, pregleden in brezpogojen, naj bi zagotavljal, da so bila sredstva družbe NCHZ prodana po najvišji možni ceni na trgu. Tožeča stranka opozarja, da Komisija ne dvomi o preglednosti drugega razpisa,

ampak so njeni dvomi povezani z odločitvijo o prevzemu zavez (točke od 137 do 144 obrazložitve izpodbijanega sklepa) in nezmožnostjo nakupa posamičnih sredstev namesto vseh sredstev skupaj. Tožeča stranka izpodbija presoje Komisije v zvezi s tem.

227 Na prvem mestu, Komisija je v točkah 17 in 137 obrazložitve izpodbijanega sklepa ugotovila, da so lahko ponudniki v skladu z razpisom iz leta 2011 predložili ponudbo z „zavezami prevzemnika“ ali brez njih (v nadaljevanju: ponudba s prevzemom zavez in ponudba brez prevzema zavez). Ugotovila je, da je bilo določeno, da če bi dal najvišjo ponudbo ponudnik, ki bi se odločil, da ne bo prevzel obveznosti, bi imel najboljši ponudnik izmed ponudnikov, ki bi oddali ponudbo s prevzemom zavez, možnost izenačiti najvišjo ponudbo ponudnikov, ki so oddali ponudbo brez prevzema zavez.

228 Komisija je menila, da je lahko možnost, da ponudnik zviša svojo ponudbo po predložitvi vseh ponudb, odvračala morebitne udeležence ali negativno vplivala na predložene ponudbe. Pojasnila je, da bi bila ponudba ponudnika, ki je oddal ponudbo s prevzemom zavez, lahko nižja, kot bi bila, če v pogojih razpisa iz leta 2011 ne bi bila navedena taka možnost izenačitve. Menila je, da je ta pogoj lahko odvračal ponudnike, ki niso želeli predložiti ponudbe s prevzemom zavez, saj so vedeli, da bo lahko njihova ponudba, četudi bo najboljša, zavrnjena. Ugotovila je, da je možnost predložitve ponudbe s prevzemom zavez lahko vplivala na ponujeno ceno (točke od 138 do 140 in 143 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

229 Uvodoma je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da odločitev o prevzemu zavez dejansko ni vplivala na prodajno ceno, ker je ni sprejel noben ponudnik. Na eni strani ta trditev temelji na naknadni ugotovitvi dejanskega stanja. Na drugi strani taka trditev ni upoštevna za preučitev, ali je bilo s pogoji, določenimi v samem razpisu, mogoče zagotoviti najvišjo možno ceno.

230 Poudariti je treba, da je Komisija v točki 141 obrazložitve izpodbijanega sklepa trdila, da se je s pogoji razpisa iz leta 2011 dajala prednost ponudnikom, ki so bili pripravljeni prevzeti zaveze, kar bi lahko kazalo, da bi lahko bila cena iz ponudbe brez prevzema zavez višja od cene, ki jo je ponudil izbrani ponudnik. Vendar je treba ugotoviti, da bi bilo treba za to, da bi bila izbrana ponudba s prevzemom zavez, ceno iz te ponudbe vsekakor pregledati in izenačiti s ceno iz ponudbe brez prevzema zavez.

231 Kljub temu je res, da je eden izmed elementov, ki zagotavlja, da se pri razpisu doseže najvišja cena, negotovost glede cen, ki jih ponudijo drugi ponudniki, kot je Komisija ugotovila v točki 139 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Razpisni postopek, ki nekaterim ponudnikom omogoča, da spremenijo ceno, ki jo ponudijo, pa pomeni tveganje, prvič, da tisti, ki lahko spremenijo ponudbo, poskušajo ne ponuditi najvišje cene, na katero ocenjujejo podjetje, ki se prodaja, ker čakajo, ali bodo morali ponudbo zvišati, ter, drugič, da tisti, ki ne morejo spremeniti ponudbe, poskušajo ponuditi ceno, ki je tudi nižja od najvišje cene, na katero ocenjujejo podjetje, ki se prodaja, in se celo odločijo, da ponudbe ne predložijo, ker menijo, da jih bo v vsakem primeru lahko izločil ponudnik, ki je pripravljen prevzeti zaveze.

232 Posledično ni mogoče izključiti, da so lahko pogoji razpisa iz leta 2011, ki so določali možnost spremembe ponujene prodajne cene, vplivali na prodajno ceno v tem smislu, da ni bila najvišja možna.

233 Na drugem mestu, Komisija je v izpodbijanem sklepu menila, da dejstvo, da je bila prodaja pripravljena kot prodaja delujočega podjetja, to je vseh njegovih sredstev, izključuje možnost doseganja najvišje možne končne cene z oddajo ponudb za posamezne dele področij dejavnosti družbe NCHZ, ob istočasnem izogibanju možnim težavam, ki bi izvirale iz morebitne ustavitve poslovanja te družbe, ali omejevanju teh težav. Ugotovila je, da je v dokumentih, ki so jih predložili slovaški organi, omenjen obstoj morebitnih ponudnikov, ki so bili zainteresirani za nakup samo nekaterih delov družbe NCHZ. Po njenem mnenju zato ni bilo mogoče izključiti, da bi prodaja posameznih delov dejavnosti družbe NCHZ lahko privedla do višje skupne prodajne cene (točka 145 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

234 Tožeča stranka trdi, da ni pomembno ugotoviti, ali bi prodaja ločenih sredstev omogočila višjo prodajno ceno, temveč ali je prevzemnik za sredstva plačal ceno, skladno s tržno ceno, in edino vprašanje, na katero bi bilo treba odgovoriti, naj bi bilo, ali je kupec dobil gospodarsko prednost. Poleg tega tožeča stranka meni, da bi Komisija morala predložiti dokaze o tem, da bi bilo mogoče doseči boljši rezultat, če bi bila sredstva prodana posamično.

235 Komisija izpodbija te trditve in trdi, da je jasno, da prodaja ni bila izvedena po tržni ceni, to je po najvišji ceni, ki bi lahko bila dosežena na trgu, če bi bilo mogoče z ločeno prodajo sredstev doseči višjo ceno, vendar je bilo vseeno odločeno, da se družba proda v celoti kot delujoče podjetje, da bi se zagotovilo nadaljevanje gospodarske dejavnosti družbe NCHZ, in ne da bi se dosegli najvišji prihodki od prodaje.

236 Poudariti je treba, da je vsaj en ponudnik izrazil zanimanje za delno prodajo (točka 145 obrazložitve izpodbijanega sklepa) in da je Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu) od stečajnega upravitelja zahtevalo, naj oceni to dodatno ponudbo. Vseeno je treba ugotoviti, da je Komisija v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča navedla –ne da bi ji tožeča stranka nasprotovala –, da je razpis iz leta 2011 prepovedoval ločeno prodajo sredstev.

237 Ugotoviti je treba, da je cena, ki jo je treba upoštevati, cena podjetja, ki se prodaja. Vendar ni mogoče domnevati, da je bila s tem, da je bil predlagan le nakup podjetja v celoti, to je s strani enega kupca, cena, dosežena za prodajo podjetja, najvišja cena, ki je lahko bila dosežena na trgu. Tudi če je bil želeni cilj nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ, to namreč ni zahtevalo, da se prepove ločena prodaja sredstev.

238 Na eni strani, dejavnost prodanega podjetja se je očitno lahko nadaljevala, medtem ko je bilo lastništvo različnih sredstev razdeljeno med več subjektov. Poznejša prodaja tožeči stranki je namreč pokazala, da se podjetje lahko zanima za nakup dela sredstev, medtem ko vzame drugi del v zakup, in tako uporablja vsa ta sredstva.

239 Na drugi strani, kot sta Komisija in intervenientka trdili na obravnavi, možnost ločene prodaje sredstev, ki bi lahko bila ponujena, ni pomenila, da se bo taka prodaja zgodila, zlasti če bi bila finančno manj ugodna.

240 Taka možnost prodaje, ki predmeta prenosa ne omejuje na celotno gospodarsko enoto, naj bi vseeno omogočila, da izbira morebitnih prevzemnikov ne bi bila omejena (glej v tem smislu sodbo z dne 28. marca 2012, Ryanair/Komisija (T-123/09, EU:T:2012:164, točke 158) in da bi se ob upoštevanju, da so bili drugi pogoji razpisa iz leta 2011 drugačni (glej točko 232 zgoraj), lahko domnevalo, da je bilo podjetje prodano po najvišji ceni.

241 Dodatno je treba poudariti, da tožeča stranka trdi, da ko so sredstva, kot v obravnavani zadevi, tretji osebi prodana v okviru razpisnega postopka, ki je del stečajnega postopka, so ekonomski razlogi strank očitni in da je ekonomski razlog kupca izvesti transakcijo, s katero bi bilo po njegovem mnenju mogoče ustvariti dobiček. Vendar je treba ugotoviti, da ker družba Via Chem Slovakia ni upravljala družbe NCHZ, temveč jo je po prevzemu prodala, bi razlogovanje tožeče stranke, uporabljeno za prvo prodajo, pomenilo, da je družba Via Chem Slovakia ponudila in plačala nižjo ceno od tržne.

242 Na tretjem mestu, čeprav tožeča stranka trdi, da oba razpisna postopka potrjujeta, da je bila prodajna cena družbe Via Chem Slovakia skladna s tržnimi pogoji, je vseeno treba poudariti – kot je Komisija navedla v točki 16 obrazložitve izpodbijanega sklepa –, da je bila za razpis iz leta 2010 predložena le ponudba enega ponudnika, ki jo je stečajni upravitelj zavrnil, ker je menil, da lahko dobi boljšo ponudbo.

243 Poleg tega tožeča stranka na podlagi tega, da sta v zadnji fazi razpisa iz leta 2011 oba ponudnika predložila ponudbi, ki sta bili blizu prvi ponudbi (točka 16 obrazložitve izpodbijanega sklepa), sklepa, da je to dokaz, da je šlo za tržno ceno. To trditev je vseeno treba zavrniti, prvič, ker je bila eden od ponudnikov družba, katere ponudba je bila zavrnjena v okviru razpisa iz leta 2010, in, drugič, iz razlogov, predstavljenih v točkah 232 in 240 zgoraj.

244 Na četrtem mestu, Komisija v odgovor na trditev tožeče stranke trdi, da „naknadna analiza“, ki jo je v zvezi s ceno, ki jo je ponudila družba Via Chem Slovakia, opravil stečajni upravitelj, ni dokazala, da je tako dosežena cena dejansko ustrezala tržni ceni. V tej analizi naj bi se obravnavalo vprašanje, ali je bila v tej fazi prodaja podjetja družbi Via Chem Slovakia najboljša rešitev.

245 V zvezi s tem je treba poudariti, da je Komisija v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča na obravnavi navedla, da je analizo opredelila kot „naknadno“, ker je bila opravljena po prejemu ponudb v okviru postopka razpisa iz leta 2011. Iz te analize, ki jo je Komisija predložila v okviru ukrepov procesnega vodstva, je razvidno, da se je nanašala na vprašanje, ali je bila v tej fazi prodaja podjetja družbi Via Chem Slovakia najboljša rešitev. Iz nje je razvidno še, da je po mnenju stečajnega upravitelja cena, ki jo je ponudila družba Via Chem Slovakia, nedvomno predstavljala tržno ceno, da pa je stečajni upravitelj navedel, da je treba družbo NCHZ prodati, saj bi odlog prodaje imel druge negativne posledice zanjo, zlasti če bi se njena dejavnost nadaljevala v okviru stečaja.

246 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba ugotoviti, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke iz pogojev razpisa iz leta 2011 ni mogoče domnevati, da je bil cilj prodaje doseči največji izkupiček, Komisija pa je pravilno menila, da ni bilo zagotovil, da je bila prodajna cena, ki jo je plačala družba Via Chem Slovakia, tržna cena za družbo NCHZ.

c) Prodaja s strani družbe Via Chem Slovakia tožeči stranki

247 Tožeča stranka trdi, da je treba kljub dejstvu, da pogoji prodaje med družbo Via Chem Slovakia in njo niso upoštevni, ker je bila prva prodaja izvedena po tržni ceni, ugotoviti, da je prodajna cena, o kateri sta se dogovorila zasebna gospodarska subjekta v tržnem gospodarstvu, domnevno skladna s tržnimi pogoji, tudi če ni bilo razpisnega postopka.

248 Komisija je v izpodbijanem sklepu menila, da gre pri prodaji tožeči stranki s strani podjetja Via Chem Slovakia za transakcijo med dvema zasebnima družbama, pri čemer ni bil organiziran razpis. Poudarila je, da sta se navedeni družbi za ceno enostavno dogovorili, ne da bi drugi subjekti imeli možnost ponuditi boljšo ceno. Ugotovila je, da so dvomi glede tega, ali je cena, ki jo je plačala družba Via Chem Slovakia, ustrezala tržni ceni, zato povezani tudi s ceno, ki jo je plačala tožeča stranka (točka 146 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

249 Sklicevanje tožeče stranke na prakso odločanja je treba zavrniti, ker praksa odločanja Komisije v drugih zadevah ne more vplivati na veljavnost izpodbijanega sklepa, ki ga je mogoče presojati le glede na objektivna pravila Pogodbe (glej v tem smislu sodbi z dne 20. maja 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, EU:C:2010:291, točka 21, in z dne 17. decembra 2015, SNCF/Komisija, T-242/12, EU:T:2015:1003, točka 121).

250 Poleg tega je res – kot je Komisija menila v izpodbijanem sklepu – da neobstoj postopka zbiranja ponudb ne daje gotovosti, da je bila ta cena skladna s tržno ceno ali nižja od nje.

d) Sklepna ugotovitev

251 Glede na vse navedeno in kot je Komisija v bistvu menila v točkah od 144 do 146 in 168 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je treba ugotoviti, da ne more biti gotovo, da sta bili zaporedni prodaji opravljeni po tržni ceni.

3. Obseg transakcije

252 Po mnenju tožeče stranke je edino merilo, ki ne govori proti obstoju izogibanja, obseg transakcije. Zatrjuje, da tudi če bi bilo že samo z ločeno prodajo sredstev družbe NCHZ mogoče zavrniti obstoj gospodarske kontinuitete, zgolj dejstvo, da so bila sredstva te družbe prodana po načelu nadaljevanja poslovanja med družbama NCHZ in Via Chem Slovakia, ne zadostuje za ugotovitev obstoja gospodarske kontinuitete. Poleg tega, kar zadeva prodajo nekaterih sredstev družbe Via Chem Slovakia tožeči stranki, naj bi bilo celo mogoče trditi – ker je bilo prenesenih le 60 % dejavnosti družbe NCHZ – da obseg prenosa ni zadostoval za izpolnitev tega merila, tako da naj bi bilo gospodarsko kontinuiteto mogoče zavrniti že samo na tej podlagi.

253 Komisija ob podpori intervenientke izpodbija trditve tožeče stranke. Meni, da je obseg transakcije posebej pomembno merilo, in poudarja, da tožeča stranka ne izpodbija trditev, ki jih je v zvezi s tem navedla v izpodbijanem sklepu, temveč poskuša zmanjšati pomen tega vidika, ne da bi bilo mogoče s sodno prakso podpreti njeno stališče.

254 Na prvem mestu, Komisija je v izpodbijanem sklepu navedla, da večji kot je del prvotnega podjetja, ki je prenesen na nov subjekt, večja je verjetnost, da bo imela gospodarska dejavnost, povezana s temi sredstvi, še naprej koristi od nezdružljive pomoči (točka 149 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

255 Na drugem mestu, Komisija je na eni strani ugotovila, da je prodaja družbi Via Chem Slovakia zajemala celotno dejavnost družbe NCHZ kot delujočega podjetja (točki 150 in 151 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Na drugi strani je ugotovila, da je pri prodaji tožeči stranki obseg dejavnosti podjetja, ki ga je prevzela tožeča stranka, ostal enak prejšnjemu obsegu dejavnosti družbe NCHZ in da je bilo prevzetih več kot 95 % zaposlenih te družbe (točka 152 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Ugotovila je tudi, da je razen nepremičnin tožeča stranka prevzela vsa druga sredstva, pravice in obveznosti, povezane s prenesenim podjetjem (točki 153 in 156 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Po mnenju Komisije dejstvo, da se del teh sredstev uporablja na podlagi zakupne pogodbe, in ne neposredne lastninske pravice, ne spremeni dejstva, da tožeča stranka „zgolj“ nadaljuje gospodarske dejavnosti družbe NCHZ v enakem obsegu kot pred transakcijo (točka 156 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Poleg tega je Komisija ugotovila, da je tožeča stranka ohranila obstoječe vodstvo družbe NCHZ (točka 154 obrazložitve izpodbijanega sklepa), potem ko je ob prevzemu te družbe v medijih objavila, da ne načrtuje nobenih večjih sprememb v zvezi z zaposlenimi ali proizvodnjo in da bo ohranila obstoječe vodstvo (točka 155 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Zato Komisija meni, da tožeča stranka nadaljuje dejavnost družbe NCHZ brez kakršnih koli večjih sprememb trgovinske, kadrovske ali proizvodne politike (točka 158 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

256 Ugotoviti je treba, da za dokaz, da je obseg transakcije v resnici negativno merilo, ki lahko, ko ni izpolnjeno, samo po sebi izključuje možnost, da je namen zadevne transakcije izogniti se odločbi o vračilu, tožeča stranka trdi, da ta ugotovitev izhaja iz sodne prakse, in v zvezi s tem navaja točko 67 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca A. Tizzana v zadevi Nemčija/Komisija (C-277/00, EU:C:2003:354). Vendar je v tej točki povzeta trditev Komisije in v nasprotju z njenimi trditvami ne napotuje na nobeno dodatno sklicevanje. Poleg tega, čeprav iz sodne prakse izhaja, da je mogoče upoštevati različne elemente, med drugim „predmet prenosa (sredstva in obveznosti, kontinuiteta delovne sile, sredstva v paketu)“ (glej točko 208 zgoraj), pa iz nje nasprotno ne izhaja, da je treba gospodarsko kontinuiteto izključiti zaradi majhnega obsega transakcije.

257 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeča stranka, kot trdi Komisija, ne navaja nobene trditve, s katero bi izpodbijala ocene iz izpodbijanega sklepa v zvezi z obsegom dveh zaporednih prodaj, razen seveda trditve, da je bilo na tožečo stranko prenesenih le 60 % dejavnosti. Vendar je Komisija na to trditev odgovorila v točki 153 obrazložitve izpodbijanega sklepa in tožeča stranka z ničemer ne izpodbija ugotovitve, da je od družbe Via Chem Slovakia zakupila nepremičnine (zemljišče in stavbe), ki jih ni prevzela in so bile potrebne za kemično proizvodnjo. Poleg tega ne navaja nobene trditve, da bi

izpodbijala druge preudarke Komisije, v skladu s katerimi tožeča stranka nadaljuje dejavnost družbe NCHZ brez kakršnih koli večjih sprememb trgovinske, kadrovske ali proizvodne politike (glej točko 255 zgoraj).

258 Vendar se zdi, da preudarki Komisije v izpodbijanem sklepu ne vsebujejo napake in omogočajo sklepanje, da v obravnavani zadevi obseg transakcije v smislu predmeta prenosa govori v prid obstoju gospodarske kontinuitete med družbo NCHZ in tožečo stranko. Dejstvo, da ta nepremičnin, potrebnih za kemično proizvodnjo, ki jih sestavljajo zemljišča in stavbe, ni prevzela, temveč jih je zakupila, te ugotovitve ne ovrže, ker tožeča stranka razpolaga z vsemi elementi, ki omogočajo nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ.

4. Ekonomska logika transakcije

259 Tožeča stranka ob sklicevanju na točko 33 obvestila iz leta 2007 trdi, da namen merila v zvezi z ekonomsko logiko transakcije ni zagotoviti, da kupec uporablja sredstva drugače kot prodajalec, temveč ugotoviti, ali transakcijo upravičuje druga ekonomska logika, in ne izogibanje odločbi o vračilu. To merilo naj bi se uporabljalo samo skupaj s to navedbo izogibanja in naj bi se izkazalo za posebej koristno v transakcijah znotraj skupine. Če se sredstva, kot v obravnavani zadevi, prodajo tretji osebi v okviru razpisnega postopka, ki je del stečajnega postopka, naj bi bili ekonomski razlogi strank očitni. Na eni strani naj bi prodajalec, v tem primeru stečajni upravitelj, poskušal dobiti sredstva, s katerimi bi lahko poplačal dolgove družbe v stečaju, in naj bi v ta namen, kot v obravnavani zadevi, sredstva prodal po načelu nadaljevanja poslovanja, da bi poplačal terjatve upnikov, če naj bi se s to prodajo ustvarili večji prihodki kot s prodajo ločenih sredstev. Na drugi strani naj bi kupec poskušal izvesti transakcijo, s katero bi bilo po njegovem mnenju mogoče ustvariti dobiček. Vsekakor naj bi bila trditev Komisije, da se prevzem sredstev družbe NCHZ ni ujemal z drugimi dejavnostmi tožeče stranke (točka 166 obrazložitve izpodbijanega sklepa), „z ekonomskega vidika absurdna“.

260 Komisija meni, da izpodbijani sklep ne vsebuje nobene napake v zvezi s tem. Trdi, da tožeča stranka ne navaja nobene sodne prakse v podporo svoji razlagi merila ekonomske logike transakcije, in, kot se zdi, ne upošteva dejstva, da je v sodni praksi omenjeno kot eden od elementov, ki se lahko upoštevajo za ugotovitev gospodarske kontinuitete med prejemnikom državne pomoči in prevzemnikom sredstev tega prejemnika, in ne za dokaz morebitnega izogibanja nalogu za vračilo.

261 Komisija je v izpodbijanem sklepu ugotovila, da je namen merila ekonomske logike transakcije preveriti, ali prevzemnik prevzeta sredstva uporablja na enak način kot prodajalec ali pa, nasprotno, vključuje ta sredstva v svojo poslovno strategijo in tako ustvarja sinergije, ki upravičujejo njegov interes za prevzem teh sredstev (točka 164 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Poudarila je, da je tožeča stranka prevzela celoten kemični oddelek družbe NCHZ, to je glavni del te družbe kot delujočega podjetja skupaj z več kot 95 % zaposlenih ter povezanimi pravicami in obveznostmi, ter da sta portfelj proizvodnje in obseg dejavnosti tožeče stranke enaka, kot sta bila pri družbi NCHZ (točka 165 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Poleg tega je pojasnila, da je tožeča stranka v medijih naznanila, da ne načrtuje nobenih večjih sprememb načina upravljanja družbe NCHZ in njenega obsega dejavnosti. Komisija je menila, da čeprav je tožeča stranka del večje skupine družb, se zdi, da ni nobenih večjih sinergijskih učinkov z drugimi člani skupine (točka 166 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Ugotovila je, da ni nobenih sprememb poslovne strategije in da tožeča stranka uporablja sredstva na enak način, kot jih je prodajalec (točka 167 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

262 Najprej je treba opozoriti, da za ugotovitev izogibanja obveznosti vračila s prenosom sredstev ni nujno, da obstaja namera (glej točko 211 zgoraj). Posledično v nasprotju s trditvami tožeče stranke namen merila ekonomske logike transakcije, ki spada med elemente, navedene v sodni praksi (glej točko 208 zgoraj), ni nujno in zgolj ugotoviti, ali zadevno transakcijo upravičuje drug ekonomski razlog, in ne tako izogibanje.

263 Dalje je treba poudariti, da ni mogoče trditi, kot vztraja tožeča stranka, da je bila ekonomska logika, na kateri je temeljil prenos sredstev družbe NCHZ po načelu nadaljevanja poslovanja te družbe, očitno ustvariti največji možni dobiček, da bi se poplačale terjatve upnikov. Kot je bilo ugotovljeno, razpisni postopek, ki je privedel do prodaje družbi Via Chem Slovakia, namreč ni bil organiziran tako, da bi bila zagotovljena prodaja po najvišji možni ceni (glej točko 246 zgoraj).

264 Nazadnje, Komisija je v zvezi s prodajo tožeči stranki priznala, da so nekateri člani skupine družb, katere del je tožeča stranka, tudi dejavni v kemični industriji, vendar je poudarila, da so njihova področja dejavnosti drugačna. Tožeča stranka pa to presojo neobstoja sinergij izpodbija le z nepodprtimi trditvami. Vsekakor neizpodbijano dejstvo, da je tožeča stranka, kot je menila Komisija, enostavno uporabila sredstva na enak način, kot jih je družba NCHZ, brez sprememb poslovne strategije, vodi k ugotovitvi, da je bila ekonomska logika prodaje tožeči stranki zanjo nadaljevanje dejavnosti, ki jih je pred tem izvajala družba NCHZ.

265 Posledično je lahko Komisija, ne da bi storila napako, ugotovila, da ekonomska logika transakcije kaže na gospodarsko kontinuiteto med družbo NCHZ in tožečo stranko.

5. Drugi elementi, ki jih je preučila Komisija

a) Namera izogniti se odločbi o vračilu

266 Tožeča stranka poudarja, da je Komisija v točki 131 obrazložitve izpodbijanega sklepa kljub ugotovitvi, da nima neposrednih dokazov, da je bil namen transakcije izogniti se učinkom morebitne odločbe o vračilu, vseeno izjavila tudi, da je bilo slovaškim organom jasno, da je Komisija predhodno proučevala pritožbo, vloženo 17. oktobra 2011, in da je vedela za obstoj globe v višini 19,6 milijona EUR, ki je bila družbi NCHZ z odločbo z dne 22. julija 2009 naložena zaradi kartela. Po mnenju tožeče stranke je Komisija nepravilno „namigovala“, da ti točki posredno dokazujeta namero izogniti se vračilu pomoči. Tožeča stranka v repliki navaja, da Komisija priznava, da se ta zadeva ne nanaša na izogibanje.

267 Komisija ob podpori intervenientke trdi, da je ugotovila, da med družbo NCHZ in tožečo stranko obstaja gospodarska kontinuiteta, ki lahko obstaja neodvisno od natančne namere izogniti se odločbi o vračilu, in da ni nikoli trdila, da se ta zadeva nanaša na izogibanje (točka 131 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

268 Ugotoviti je treba, da Komisija v izpodbijanem sklepu ni ugotovila, da gospodarska kontinuiteta med družbo NCHZ in tožečo stranko obstaja predvsem zaradi namere izogniti se obveznosti vračila, naloženega z navedenim sklepom. Posledično je trditev tožeče stranke brezpredmetna.

b) Povezave med prvotnim lastnikom in novim lastnikom družbe NCHZ

269 Po mnenju tožeče stranke so bila sredstva prodana tretjim osebam, ki niso povezane z družbo NCHZ ali njenimi delničarji, kar naj bi Komisija v bistvu priznala v izpodbijanem sklepu. Taka povezava naj ne bi obstajala niti med družbama NCHZ in Via Chem Slovakia. V repliki trdi, da Komisija ne navaja nobenega pravnega ali ekonomskega argumenta, s katerim bi lahko pojasnila, zakaj se to merilo lahko uporabi le za dokaz obstoja gospodarske kontinuitete, ne pa za ovrženje takega obstoja. S tem merilom naj bi bilo v resnici mogoče ugotoviti, ali je bila prodaja izvedena z namenom izogibanja odločbi o vračilu ali ne.

270 Komisija ob podpori intervenientke opozarja, da je bil ta element upoštevan za presojo gospodarske kontinuitete, vendar trdi, da iz dejstva, da identiteta lastnikov ostaja neznana, ni mogoče izpeljati nobene posebne ugotovitve, zlasti ker se izpodbijani sklep ne nanaša na namero izogniti se nalogu za

vračilo. V dupliki ob sklicevanju na sodbo z dne 28. marca 2012, Ryanair/Komisija (T-123/09, EU:T:2012:164, točka 156), izpodbija trditev tožeče stranke, da zaradi neenakosti lastnikov ni mogoče dokazati nobenega izogibanja in posledično nobene gospodarske kontinuitete.

271 Komisija je v izpodbijanem sklepu navedla, da „[v] odsotnosti kakršnih koli nasprotnih dokazov […] predvideva, da ni nobenih povezav med prvotnimi in novimi lastniki podjetja NCHZ, prenesenega na [tožečo stranko]“ (točka 162 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

272 Poudariti je treba, da je med upoštevnimi elementi, naštetimi v sodni praksi, navedena enakost delničarjev ali lastnikov prevzemnega in prvotnega podjetja (glej točko 208 zgoraj). Iz točk od 159 do 162 in od 168 do 170 obrazložitve izpodbijanega sklepa je razvidno, da čeprav je Komisija ta element preučila, pa upravičeno ni ugotovila, da kaže na obstoj gospodarske kontinuitete med družbo NCHZ in tožečo stranko. Vseeno je v okviru celovite presoje različnih preučenih elementov menila, in to tudi pravilno, da na podlagi neobstoja povezave med prvotnimi in novimi lastniki družbe NCHZ ni mogoče izključiti obstoja take gospodarske kontinuitete.

273 Poleg tega je treba trditev tožeče stranke, da je s tem merilom mogoče ugotoviti, ali je bila prodaja izvedena z namenom izogibanja odločbi o vračilu ali ne, zavrniti kot brezpredmetno iz istega razloga, kot je predstavljen v točki 268 zgoraj.

c) Čas prodaje

274 Tožeča stranka meni, da so se upniki, stečajni upravitelj in Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu) dolgo pred kakršno koli preučitvijo državnih pomoči odločili prodati sredstva po načelu nadaljevanja poslovanja družbe NCHZ v okviru razpisnega postopka. Poleg tega naj Komisija ne bi trdila, da so stečajni upravitelj, Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu), družba NCHZ, družba Via Chem Slovakia ali tožeča stranka ob prodaji oziroma prodajah vedeli za postopek, ki ga je začela. Poznavanje tveganja odločbe o vračilu državne pomoči pa naj bi bilo nujni pogoj za obstoj izogibanja. Glede na besedilo točke 168 obrazložitve izpodbijanega sklepa naj bi bilo treba razumeti, da Komisija svoje ugotovitve ni želela utemeljiti s časom prodaje. Implicitno naj bi dopustila, da v obravnavani zadevi ta element govori proti obstoju izogibanja.

275 Komisija ob podpori intervenientke poudarja, da obstoja gospodarske kontinuitete med družbo NCHZ in tožečo stranko ni ugotovila na podlagi tega elementa, saj je v točki 163 obrazložitve izpodbijanega sklepa le zapisano dejstvo. Poleg tega trdi, da ni poskušala dokazati namere izogniti se nalogu za vračilo. V dupliki zatrjuje, da teza tožeče stranke, v skladu s katero obveznosti vračila kljub objektivnemu obstoju gospodarske kontinuitete ne bi bilo nikoli mogoče razširiti na neobveščenega prevzemnika, nima opore v sodni praksi, s katero naj ne bi bilo mogoče podpreti niti ideje, da gospodarske kontinuitete ni mogoče dokazati, če so sredstva prenesena pred začetkom formalnega postopka preiskave.

276 Komisija je v točki 163 obrazložitve izpodbijanega sklepa preučila merilo časa prodaje. Ugotovila je, da se je „[p]rodaja izvedla po [začetku] predhodn[e] preiskav[e] pritožbe in posredova[nju] pritožb[e] [Slovaški republiki], da predloži pripombe“, ter da se je ta država „[z]ato […] vsaj […] zavedala obstoja možnosti, da bi zadevni ukrepi lahko pomenili nezakonito in nezdružljivo pomoč, ki bi jo bilo treba vrniti“.

277 Ugotoviti je treba, da je med upoštevnimi elementi, naštetimi v sodni praksi, naveden „čas izvedbe prenosa (po začetku preiskave, sprožitvi postopka ali končni odločbi)“ (glej točko 208 zgoraj). Čeprav je Komisija ta element preučila v točki 163 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ga v točkah od 168 do 170 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki vsebujejo njene ugotovitve o obstoju gospodarske kontinuitete, ni navedla kot indic take kontinuitete v obravnavani zadevi.

278 Poleg tega v nasprotju s trditvijo tožeče stranke iz izpodbijanega sklepa nikakor ne izhaja, da je Komisija implicitno dopustila, da čas prodaje govori proti obstoju izogibanja. Komisija je namreč navedla le, da čeprav nima neposrednih dokazov, da je bil namen transakcije izogniti se učinkom morebitne odločbe o vračilu, „je bilo slovaškim organom jasno, da je […] od 17. oktobra 2011 (glej [točko 2 obrazložitve izpodbijanega sklepa]) predhodno proučevala pritožbo proti podjetju NCHZ in da je obstajala terjatev za plačilo kazni zaradi udeležbe v kartelu v višini 19,6 milijona EUR, naložene podjetju NCHZ z odločbo z dne 22. julija 2009 (glej [točko 12 obrazložitve izpodbijanega sklepa])“ (točka 131 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

279 Poleg tega je treba ugotoviti, da se tožeča stranka s trditvijo, da je seznanjenost z odločbo o vračilu državne pomoči ali vsaj poznavanje tveganja take odločbe nujni pogoj za obstoj izogibanja vračilu, sklicuje na izvršitev prodaje z namenom izogniti se vračilu državne pomoči. To trditev pa je treba zavrniti kot brezpredmetno iz istega razloga, kot je predstavljen v točki 268 zgoraj.

280 Dodatno je treba pojasniti, da je bila odločitev o prodaji družbe NCHZ po načelu nadaljevanja poslovanja, kot trdi tožeča stranka, sprejeta pred vsakršnim indicem o tem, da Komisija preiskuje morebitno državno pomoč. Tudi če se upošteva datum razpisa iz leta 2010 ali po njegovem neuspehu datum izvršljivega sklepa Súd v Trenčíne (sodišče v Trenčínu), s katerim je bilo stečajnemu upravitelju naloženo, naj junija 2011 izvede prodajo, je treba ugotoviti, da Komisija takrat ni prejela pritožbe intervenientke. Poleg tega ni nujno pomembno dejstvo, da je bil dogovor o prodaji z družbo Via Chem Slovakia dokončno sklenjen 16. januarja 2012, to je na dan, ko je Komisija vladi poslala slovaško različico pritožbe, ki je bila v drugem, ne slovaškem jeziku poslana že 17. oktobra 2011. Nasprotno pa je treba ugotoviti, da je bilo ob prodaji družbe NCHZ tožeči stranki avgusta 2012 znano, da obstaja pritožba in da poteka preiskava pred začetkom formalne faze preiskave. Tožeča stranka sama poudarja, da je stečajni upravitelj prvi indic o tem, da Komisija predhodno preiskuje državno pomoč, dobil iz dopisa z dne 2. aprila 2012, ki mu je bil izročen 10. aprila 2012. Zato naj bi družba Via Chem Slovakia in tožeča stranka ob drugi prodaji morali vedeti za to, saj je treba v zvezi s tožečo stranko v nasprotju z njenimi trditvami na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča poudariti, da se mora vsak skrben subjekt v celoti seznaniti z gospodarskim položajem subjekta, ki ga namerava kupiti.

6. Celovita presoja Komisije glede obstoja gospodarske kontinuitete med družbo NCHZ in tožečo stranko

281 Komisija je v izpodbijanem sklepu ugotovitev obstoja gospodarske kontinuitete oprla na dejstvo, da ceni, plačani ob obeh zaporednih prodajah, verjetno nista pomenili tržne cene, ter na obseg transakcije v smislu predmeta prenosa in ekonomsko logiko transakcije (točki 168 in 169 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

282 Iz analize izpodbijanega sklepa izhaja, da Komisija ni storila napake s tem, da je menila, prvič, da tako obseg transakcije (predmet prenosa) kot njena ekonomska logika lahko kažeta na obstoj gospodarske kontinuitete med družbo NCHZ in tožečo stranko (glej točke od 254 do 258 in od 261 do 265 zgoraj) ter, drugič, da ni mogoče imeti za gotovo, da sta bili zaporedni prodaji izvedeni po tržni ceni (glej točko 251 zgoraj).

283 V tem okviru je treba ob upoštevanju dejstva, da je v skladu s sodno prakso na eni strani cena prenosa ob domnevi, da je skladna s tržno ceno, le en element v analizi obstoja morebitne gospodarske kontinuitete ter da na drugi strani plačilo cene, skladne s tržnimi pogoji, morda ne more zadostovati za nevtralizacijo konkurenčne prednosti, povezane s prejemom nezakonite pomoči, ugotoviti, da je lahko Komisija zaradi okoliščin obravnavane zadeve pravilno ugotovila, da je bila obveznost vračila razširjena na tožečo stranko neodvisno od vsakršne ugotovitve, da je obstajala namera izogniti se vračilu.

284 Četrti tožbeni razlog je zato treba zavrniti.

G. Peti tožbeni razlog, naveden podredno: kršitev člena 107(1) in člena 108(2) PDEU ter člena 14(1) Uredbe št. 659/1999, ker razširitev obveznosti vračila zatrjevane državne pomoči na tožečo stranko ni bila omejena na 60 % zneska navedene pomoči

285 Tožeča stranka podredno trdi, da je izpodbijani sklep nezakonit, ker Komisija obveznosti vračila ni omejila na 60 % zneska državne pomoči, ki je bila domnevno dodeljena družbi NCHZ. Trdi, da ni mogla prejeti celotnega navedenega zneska, ker je od družbe Via Chem Slovakia odkupila le 60 % sredstev družbe NCHZ, in da tudi nima posredne koristi od deleža, ki je ostal v lasti družbe Via Chem Slovakia, saj plačuje najemnino, ki je bila določena v skladu s tržnimi pogoji.

286 Komisija ob podpori intervenientke izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.

287 Komisija je v izpodbijanem sklepu pojasnila, da ima tožeča stranka „pri podjetju Via Chem Slovakia zakupljene nepremičnine (zemljišče in stavbe), potrebne za kemično proizvodnjo“, ter da je „[r]azen nepremičnin [tožeča stranka] prevzel[a] vsa druga sredstva, pravice in obveznosti, povezane s prenesenim podjetjem[, in da] tako vodi podjetje NCHZ in nadaljuje z enakim portfeljem proizvodov“ (točka 153 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Ugotovila je, da „[d]ejstvo, da se del sredstev uporablja na podlagi zakupne pogodbe in ne neposrednega lastništva, ne spremeni dejstva, da [tožeča stranka] zgolj nadaljuje z gospodarskimi dejavnostmi podjetja NCHZ v enakem obsegu kot pred transakcijo“ (točka 156 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

288 Kot je bilo razsojeno, je Komisija lahko pravilno ugotovila, da je bila zaradi obstoja gospodarske kontinuitete med družbo NCHZ in tožečo stranko obveznost vračila razširjena na tožečo stranko. Vendar ta kontinuiteta temelji med drugim na tem, da je imela tožeča stranka vse pravice in obveznosti družbe NCHZ, da bi nadaljevala iste dejavnosti.

289 Poleg tega, kot ugotavlja Komisija, tožeča stranka ne izpodbija dejstva, da je najela nepremičnine, potrebne za kemično proizvodnjo, ki jih ni kupila in ki predstavljajo 40 % preostalih sredstev, ki so v lasti družbe Via Chem Slovakia. Vendar okoliščina, da ni bila lastnica teh nepremičnin, temveč jih je po lastnih navedbah najela po tržni ceni, nikakor ne spremeni dejstva, da jih je lahko uporabljala v svojo korist za nadaljevanje dejavnosti, ki jih je prej opravljala družba NCHZ.

290 Posledično ob upoštevanju okoliščin obravnavane zadeve, na podlagi katerih je bilo ugotovljeno, da med družbo NCHZ in tožečo stranko obstaja gospodarska kontinuiteta, razširitve obveznosti vračila ni treba omejiti na 60 %, zato je treba peti tožbeni razlog zavrniti.

291 Glede na vse zgoraj navedeno je treba to tožbo zavrniti.

Stroški

292 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, ji je treba v skladu s predlogom Komisije naložiti plačilo stroškov.

293 V skladu s členom 138(3) Poslovnika družba AlzChem, ki je intervenirala v podporo predlogom Komisije, nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Družba Fortischem a.s. nosi svoje stroške in naloži se ji plačilo stroškov, ki jih je priglasila Evropska komisija.**

3. **Družba AlzChem AG nosi svoje stroške.**

Berardis Papasavvas Spielmann

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 24. septembra 2019.

Podpisi

Kazalo

I. Dejansko stanje 1

II. Izpodbijani sklep 4

III. Postopek 5

IV. Predlogi strank 6

V. Pravo 6

A. Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 296, drugi odstavek, PDEU v zvezi z ugotovitvijo Komisije o obstoju državne pomoči, odobrene družbi NCHZ 7

B. Prvi in drugi del prvega tožbenega razloga: neobstoj prenosa državnih sredstev in gospodarske prednosti, dodeljene družbi NCHZ 9

1. Pregled sodne prakse 10

2. Izpodbijani sklep 11

3. Opredelitev prvega ukrepa kot državne pomoči s strani Komisije 11

a) Pogoji uporabe zakona o strateških družbah za družbo NCHZ zaradi njene opredelitve kot „strateške družbe“ in posledice uporabe tega zakona 12

b) Trditev tožeče stranke, da je odločitev slovaške države, da družbo NCHZ opredeli kot „strateško družbo“, izpolnjevala merilo udeleženca v tržnem gospodarstvu 13

c) Trditve tožeče stranke, da bi bil položaj družbe NCHZ enak, če bi se zanjo uporabila splošna pravila stečajnega prava 15

1) Trditev, da se je prvi stečajni upravitelj za nadaljevanje poslovanja družbe NCHZ odločil pred sprejetjem zakona o strateških družbah 16

2) Trditev, da je prvotno odločitev prvega stečajnega upravitelja potrdil pristojni odbor 17

3) Trditev, da bi odločitev pristojnega odbora strankam in dobaviteljem zagotovila enako varnost kot zakon o strateških družbah 21

4) Trditev, da družba NCHZ ni dobila nobene dodatne prednosti v okviru nadaljevanja poslovanja, zahtevanega z zakonom o strateških družbah 23

d) Sklepna ugotovitev 24

C. Drugi tožbeni razlog: neupoštevanje obveznosti skrbne in nepristranske preučitve ter kršitev obveznosti sodelovanja, ki jo ima Komisija 24

D. Tretji del prvega tožbenega razloga: očitna napaka pri presoji pri izračunu zneska zatrjevane državne pomoči 27

E. Šesti tožbeni razlog: kršitev člena 296 PDEU v zvezi z ugotovitvijo Komisije o obstoju gospodarske kontinuitete 29

F. Četrti tožbeni razlog: kršitev člena 107(1) in člena 108(2) PDEU ter člena 14(1) Uredbe št. 659/1999 zaradi razširitve obveznosti vračila zatrjevane državne pomoči na tožečo stranko ... 30

1. Uvodne ugotovitve ... 32

2. Prodajna cena družbe NCHZ ... 33

a) Dokazno breme ... 34

b) Prodaja družbi Via Chem Slovakia ... 34

1) Zatrjevana domneva prodaje po tržni ceni, če se prodaja izvede v okviru stečajnega postopka pod nadzorom sodišča ... 34

2) Domnevno zagotovilo najvišje možne prodajne cene zaradi prodaje v okviru odprtega, preglednega in brezpogojnega razpisnega postopka ... 34

c) Prodaja s strani družbe Via Chem Slovakia tožeči stranki ... 37

d) Sklepna ugotovitev ... 37

3. Obseg transakcije ... 38

4. Ekonomska logika transakcije ... 39

5. Drugi elementi, ki jih je preučila Komisija ... 40

a) Namera izogniti se odločbi o vračilu ... 40

b) Povezave med prvotnim lastnikom in novim lastnikom družbe NCHZ ... 40

c) Čas prodaje ... 41

6. Celovita presoja Komisije glede obstoja gospodarske kontinuitete med družbo NCHZ in tožečo stranko ... 42

G. Peti tožbeni razlog, naveden podredno: kršitev člena 107(1) in člena 108(2) PDEU ter člena 14(1) Uredbe št. 659/1999, ker razširitev obveznosti vračila zatrjevane državne pomoči na tožečo stranko ni bila omejena na 60 % zneska navedene pomoči ... 43

Stroški ... 43